

14

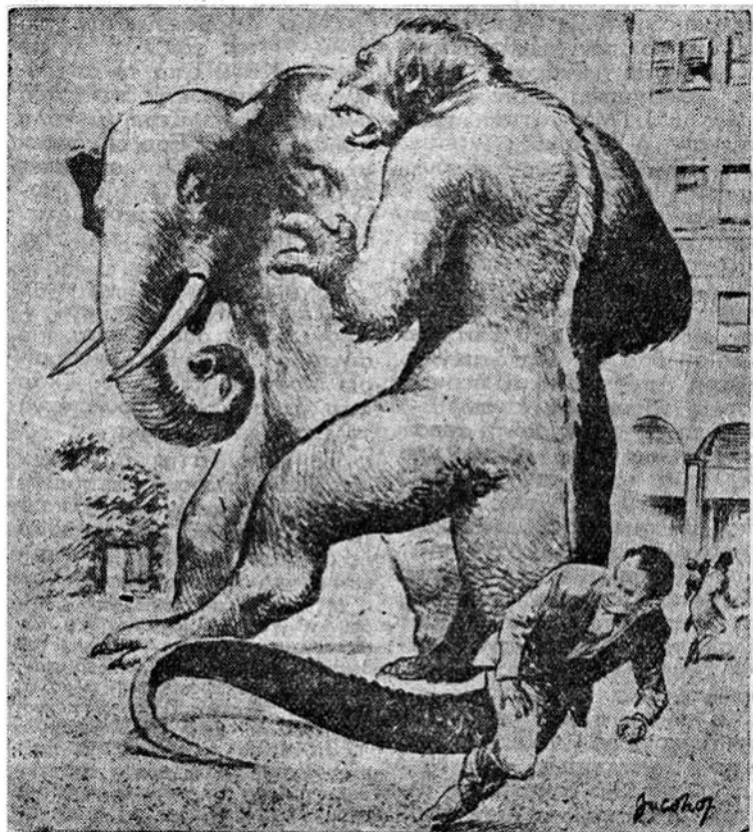
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΠΑΛΗΝΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟ ΤΟΥ ΘΛΕΟΡΟΥ

ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟ ΤΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

Τὸ ἐξώκοσμο τριδάκτυλο τέρας ἔδειξε τὰ δόντια του στὸν ἑλέφαντα καὶ νιαούρισε σὰ γάτα.

ΑΦΗΝΟΝΤΑΣ πίσω του αὐλάκια φωτιάς τὸ καταδιωκτικὸ ἀστρόπλοιο τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας «Πρω-

τεὺς» ἀπομακρυνόταν με ἱλιγγιώδη ταχύτητα ἀπὸ τὴν ἐπ'φάνεια τοῦ ἀγνωστοῦ καὶ μυστηριώδους πλανήτη ὅπου

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

τὰ σατανικά μηχανήματα ηλεκτρομαγνητικής ενέργειας τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἐχθροῦ τοῦ Κόσμου "Εριχ Γκάρφεν τὸ εἶχαν παρασύρει πρὶν τρεῖς μέρες (*). Μὲ μάτια πού λάμπανε ὁ θρυλικὸς ντέτε-

6 Τζό Σέρινταν, ὁ ἀκούραστος καὶ ἄφοδος κακουργοκυνηγὸς, ὠδηγοῦσε μὲ σταθερὸ χέρι τὸ διαστημόπλοιο βάζοντας σ' ἐνέργεια δλους, τὸν ἕνα μετὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο, τοὺς ἀπωθητικὸς πυραύλους τοῦ προσπαθῶντας ἔτσι νὰ κερδίσει ὅσο τὸ δυνατό μεγαλύτερη ἀπόσταση καὶ περισσότερο χρόνο. Ἡ Νάνσυ "Εβιλγκτον ἡ μελαχροινὴ ἄρρα βωνιαστικὰ του, ἡ ἄφοδι κοπέλλα μὲ τὴν ἀντρείκια καρδιά, καθισμένη διπλὰ του, στὸν θάλαμο διακυβερνήσεως παρακολουθοῦσε μὲ ἀγρυπνο μάτι τίς θελόνας τῶν μετρητῶν ραδιοακτινοβολίας ἐτοιμὴ σὲ περίπτωσι ἀνάγκης νὰ δώσῃ τὸ σῆμα συναγερομοῦ. Ὅλα πῆγαιναν πρὸς τὸ παρὸν κανονικά.

Ὁ Μίκυ, ὁ κοκκινωμὸλλης πιτσιρίκος, τὸ ἀτρόμητο ὁρφανὸ "Ελληνόπουλο τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ μικρότερος ἀστροναύτης τοῦ κόσμου πού συνῶδευε στὰ ταξίδια του στὸ διάστημα καὶ ἀνάνευσα στοὺς πλανῆτες τὸν Σέρινταν ἔσπεκε πίσω ἀπὸ τὸ διαφανὲς ἀλλὰ ἄθροιστο κρύσταλλο τοῦ δεξιοῦ φινιστοβίου τοῦ ἀστροπλοίου καὶ κύτ

ταζε πρὸς τὸ ἔδαφος πού ὅλο ἓνα καὶ ἀπομακρύνονταν πρὸς πολὺ. Ἦσαν σὰν κάτι νὰ περὶμενε. Κἀπὸ τὸ ἀστροπλοιο στὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλανῆτη ξεχώριζε ἡ μεγάλη πολιτεία τοῦ "Εριχ Γκάρφεν μὲ τίς τεράστιες μηχανικὲς ἐγκαταστάσεις. Ὁ "Ιζάφ Ναϊλά, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὅταν τὸν ἀποχαιρετοῦσε τοῦ εἶχε πῆ:

— Ἐσεῖς πρέπει νὰ πᾶτε στὸ ἀστροπλοιο σας καὶ ν' ἀπογειωθῆτε ὅσο γίνεται πρὸς σύντομα. Ἐγὼ θὰ ξαναγυρίσω πίσω στὸ κτίριο τοῦ Γκάρφεν. Ἐχω κάποια δουλειὰ νὰ τελειώσω ἐκεῖ ἀκόμα.

Τὸ παιδὶ στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαβε. Τώρα ὅμως νόμιζε πῶς ἄρχισε νὰ μαντεύῃ ποία ἦταν ἡ δουλειὰ πού σχεδίαζε ὁ "Ιζάφ Ναϊλά (*) Γι' αὐ-

(*) Ὁ "Ιζάφ Ναϊλά, ὅπως ξέρουν οἱ ταχτικοὶ ἀναγνώστες τῶν ἀστροναυτικῶν περιπετειῶν τοῦ θρυλικοῦ ντέτεκτιβ Τζό Σέρινταν, εἶναι ἓνα Ὑπεράνθρωπο πλάσμα, ἀπὸ τὸν πλανῆτη Πράτ, πού προστατεύει τὸ μικρὸ "Ελληνόπουλο. Ὁ "Ιζάφ Ναϊλά φοράει μιὰ πράσινη ἀστροναυτικὴ φόρμα καὶ κοκκινὴ μπέρτα μὲ χρυσὰ κρόσια στοὺς ὤμους. Ἐχε τρομερὴ δύναμι καὶ εἶναι ἄτρωτος ἀπ' τίς σφαῖρες καὶ τίς ἀκτίνες θανάτου. Ταξιδεύει στὸν ἀέρα σὰν πουλὶ, μὲ ταχύτητα μεγαλύτερη τοῦ φωτός καὶ μπορεῖ νὰ ζήσει κάτω ἀπ' τὸ νερό, ὅπως ἓνα δελφίνι. Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι ἡλικίας δυόμισι χιλιάδων ἐτῶν, μολονότι ἔχει τὴν ἐμφάνισι νέου ἀνθρώπου. Εἶναι ἀόρατος γιὰ δλους τοὺς ἄλλους καὶ ὁρατὸς μόνον γιὰ τὸν Μίκυ.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ Ὑπεράνθρωπου μὲ τὸν τίτλο «Οἱ Ἐξώκοσμοι ἐφορμοῦν».

τὸ κάτι περίμενε νὰ δῇ. Καὶ ξαφνικὰ εἶδε αὐτὸ ποὺ περίμενε. Μιὰ τεράστια φλόγα ξεπήδησε στὸν οὐρανὸ καὶ γαλάζιοι καὶ κίτρινοι καπνοὶ ἀκολούθησαν.

—Τὰ κατὰφερε!, ξεφώνισε ἐνθουσιασμένος ὁ Μίκυ. Κιττάστε λοιπὸν ἐκεῖ!

“Ὅλοι κύτταξαν ἐκεῖ ποὺ ἔδειχνε. Ἀνάμεσα στὶς φλόγες καὶ στοὺς καπνοὺς ὁλόκληρα κτίρια τινάζονταν καὶ σκόρπιζαν σὰν τραπουλόχαρτα στὸν ἀέρα. Ἡ μεγάλη μηχανικὴ πολιτεία μὲ τὸν χαλυβδῖνο ἐξοπλισμὸ καὶ μὲ τοὺς τεραστίους μεταλλικοὺς κυλινδρικούς παραγωγὴς ἀτομικῆς ἐνεργείας τοῦ Ἑριχ Γκάρφεν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα εἶχε μεταβληθῇ σ’ ἓνα ἁμόρφο σωρὸ ἐρείπειων ποὺ κάπνιζαν.

— Τρομακτικὴ ἔκρηξις ποὺ σάρωσε ὅλα τὰ ἐργοστάσια!, ψιθύρισε ὁ ντέτεκτιβ.

— Εἶναι δουλειὰ τοῦ Ἰζάφ Ναϊλά!, εἶπε θριαμβευτικὰ τὸ παιδί. Τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκανε! Τώρα ἡ Γῆτιν Κοινοπολιτεία μπορεῖ νὰ κοιμᾶται ἡσυχῇ. Ὁ Γκάρφεν θὰ χρειαστῇ ἑκατὸ χρόνια γιὰ νὰ ξαναφτείαξῃ αὐτὰ τὰ ἐργοστάσια νὰ κατασκευάσῃ ὅπλα καὶ μηχανήματα γιὰ τὴν ἐπίθεσι ποὺ σχεδίαζε.

— Ναί! Ἔτσι εἶναι!, συμφώνησε ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀστροναυτικῆς Μώρις Σούλιβαν ποὺ ἦταν ὁ τέταρτος ἐπιβάτης τοῦ «Πρωτέας». Μονάχα ποὺ νομίζω πὼς ἡ ἔκρηξις αὐτὴ εἶναι ἐντελὴς τυχαία

καὶ ὄχι αὐτοῦ... πὼς τὸν εἶπες;

— Ἰζάφ Ναϊλά!, συμπλήρωσε ὁ Μίκυ.

— Αὐτοῦ τοῦ Ἰζάφ Ναϊλά ποὺ εἶναι ἓνα ἀνύπαρκτο πρόσωπο.

— Τί δὲν τὸ πιστεύετε; ρώτησε γουρλώνοντας κωμικὰ τὰ ἔξυπνα μάτια του τὸ παιδί. Δὲν πιστεύετε πὼς ὁ Ἰζάφ Ναϊλά τὰ σκάρωσε ὅλα αὐτά;

Ὁ Σούλιβαν χαμογέλασε. Ὁ Σέριανταν ἔκανε πὼς δὲν ἄκουσε. Μονάχα ἡ Νάνσυ φαινόταν σκεφτικῇ.

— Καὶ ὅμως, εἶπε. Αὐτὸς ὁ Ἰζάφ Ναϊλά πρέπει νὰ ὑπάρχῃ! Γιὰ θυμηθῆτε τὰ ὅσα ἐγίναν στὸ δωμάτιο τῆς Πράσινης Ἀκτίνας (*) Χωρὶς τὴ δόθειά του ἴσως κανεὶς ἀπὸ μᾶς τούτῃ τῇ στιγμῇ δὲν θὰ ἦταν ζωντανός. Δὲν τὸν εἶδε κανεὶς μας. Ὁ μὲν ἡ παρουσία του ἦταν φανερῇ.

Ὁ ντέτεκτιβ γέλασε.

— Νομίζω πὼς ἀρχίζει καὶ σὺ γλυκεῖά μου ἀγάπη νὰ θλέπης ὄνειρα ὅπως ὁ Μίκυ!, εἶπε. Ἐλπίζω ὅμως πὼς ὅσο νὰ φτάσουμε στὴ Γῆ θάχῃς συνέλθει. Γιατὶ ἐκεῖ φυσικὰ θὰ ὑπάρχῃ πολὺ δουλειὰ γιὰ μᾶς καὶ δὲν θὰ περὶσσεύει καιρὸς γιὰ ὄνειρα.

Ὁ Μίκυ κατέβασε τὰ μούτρα. Ἡ Νάνσυ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— ὉΚεῦ Τζό!, ἀπάντησε.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος μὲ τὸν τίτλο «Οἱ Ἐξάκοσμοι ἑφορμοὺν».

Ευχομαι να μη γελιέσαι!

— Θά σάς πῶ ἓνα μυστικό!, ἔκανε ὁ ντέτεκτιβ σὲ εὐθυμο τόνο. Συμβάινει, κατὰ περιεργὸ μὲ τὸν κοκκινωμῶλη πιτσιρίκο ποὺ ἔχουμε παρὲς μας! Τὸ παιδί, ἀγνωστο πῶς, ἀπέκτησε μερικές ὑπερφυσικές δυνάμεις καὶ τὰ καταφέρνει νὰ μᾶς δουλεύη μιά χαρά! Ἔτσι δὲν εἶναι Μίκυ;

Τὸ Ἑλληνόπουλο κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά.

— Ἐγὼ κύριε Σέρινταν, Ἐγὼ σᾶς δουλεύω;

— Ναί! Ἐσύ πιτσιρίκο! Ἐξω διαβάσει κάμποσα βιβλία γιὰ φακίρες, ὑπνωτισμὸ καὶ τηλεπαθητικὰ φαινόμενα. Ἐσύ συνδυάζεις καὶ τὰ τρία. Εἶσαι ἀτσίδα! Μὲ τὸ βλέμμα σου φαίνεται πῶς ὑπνωτίζει ἐκείνους ποὺ σὲ τριγυρίζουν, τοὺς κάνεις νὰ αὐθυποβάλλονται καὶ ἀρχίζεις τὰ κόλπα! Αὐτὸ δὲν μᾶς ἔρχεται καθόλου ἄσκημα καὶ στὸ λέω γιὰ νὰ τὸ ξέρης! Μοῦ ἀρέσουν πολὺ αὐτὰ τὰ κόλπα ὅταν πετυχαίνης μ' αὐτὰ νὰ στραπατσαρῇς μιά ὀλόκληρη στρατιὰ κακοῦργων ἢ ὅταν λύνης μονάχος σου τὰ δεμένα χέρια σου καὶ ἐλευθερώνεις καὶ τοὺς ἄλλους. Γιατί λοιπὸν δὲ μᾶς λὲς τὴν ἀλήθεια; Πῶς σοῦ σφηνώθηκε στὸ μυαλὸ αὐτὸ τὸ παράξενο ὄνομα τοῦ Ἰζάφ Ναϊλά ποὺ τὸ πιπιλᾷς κάθε τόσο σὰν καραμέλλα;

— Δηλαδή θέλετε νὰ πῇτε; ἔκανε τὸ παιδί. Δηλαδή...

— Δηλαδή θέλω νὰ πῶ ὅ-

τι μᾶς παριστάνεις τὸ ψόφιο κορηό, ἐνῶ θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ παραδεχόσουν ὅτι ἐσύ εἶσαι ὁ Ὑπεράνθρωπος!

Ὁ Μίκυ γούρλωσε τὰ μάτια.

— Ἐγώ;

— Ναί ἐσύ!

— Τὸ λέτε σοβαρὰ αὐτὸ κύριε Τζό;

— Πολὺ σοβαρὰ! Καὶ ὅταν φτάσουμε στὴ Γῆ θὰ κάνω μιά ἀναφορὰ τὸν ἰνσπекτορα Χόβαρτ. Ἐλπίζω πῶς αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ παρασταίνης τὸν ἐκπληκτο ὅταν οἱ ἀστροναῦτες τῆς Διαπλανητικῆς Ἀσφαλείας παρουσιάσουν ὅπλα, καὶ οἱ στρατιωτικὲς μουσικὲς θὰ παίξουν τὸν Ἀμερικανικὸ Ἐθνικὸ Ὑμνο καὶ τὸν Ἐθνικὸ Ὑμνο τῆς πατρίδος σου, τῆς Ἑλλάδος ἐνῶ ὁ Χόβαρτ θὰ σοῦ καρφιτσώσει στὸ στήθος τὰ παράσημο τοῦ Φοίνικα τῆς Ἀνδρείας!

Τὸ παιδί ἔκανε μιά κίνησι διαμαρτυρίας. Ὁ ντέτεκτιβ ὅμως δὲν τὸν ἄφησε νὰ μιλήσῃ. Σήκωσε τὸ χέρι.

— Νὰ σοῦ λείπουν οἱ φιγούρες πιτσιρίκο!, τὸν ἔκοψε. Μπορεῖ ὅλους νὰ ἄλλους νὰ τοὺς κοροϊδεύς. Ἐμένα ὅμως δὲν μοῦ τὴ σκάς!

Τοῦ γύρισε τὶς πλάτες καὶ τὸν ξέχασε. Τὰ μάτια του τάλι ἀγρυπνᾶ ἔπεσαν ἄλληλοδοχῶς στὰ πολὺπλοκα μηχανήματα πλεύσεως τοῦ ἀεροσκάφους. Ὑστερα ἄφησε τὸ βλέμμα του νὰ πλανηθῇ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀγνωστοῦ πλανήτη ποὺ ἄφηναν πίσω

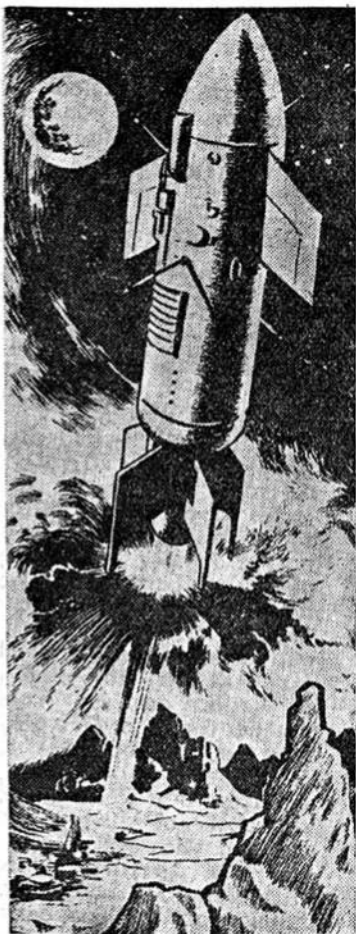
τους. Τὸ ἄστρο παρουσίαζε τώρα μιὰ κυρτὴ ἐπιφάνεια πού ὅσο μεγάλωνε ἡ ἀπόστασι ἔπαιρνε σχῆμα σφαιρικό.

—Ξεφύγαμε τὴν ἔλξι του!, φώναξε ὕστερα ἀπὸ λίγο ἡ Νάνσυ σηκώνοντας τὰ μάτια ἀπὸ τὸ μανόμετρο. Ὅλα πᾶνε καλὰ!

Τὸ ἀστρόπλοιο εἶχε μπῆ τώρα στὸ πηχτὸ σκοτάδι τοῦ διαστήματος. Τὸ γαλάζιο χρώμα τοῦ οὐρανοῦ εἶχε χαθῆ. Πέρα μακριὰ σὰ φωτεινὲς τελείες ἔλαμπαν ἑκατομμύρια ἄστρα. Μιὰ ἀπὸ τίς φωτεινὲς τελείες ἦταν ἡ Γῆ. Ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ φτάσουν τὸ συντομώτερο οἱ τέσσερις ἀστροναῦτες. Γιατὶ κάτι παράξενο συνέβαινε τούτες τίς τελευταῖες μέρες πάλι στὴ Γῆ.

Ὁ Μώρις Σούλιβαν κύτταξε τὸν χιλιομετρικὸ πίνακα. Ἡ κορδέλλα μὲ τὰ νούμερα περνοῦσε διαστικὰ μέσα ἀπὸ τὸ καντράν. Τὰ νούμερα πού σημειώναν τὴν ταχύτητα τοῦ «Πρωτέα» καὶ κατέγραφαν τίς ἀποστάσεις ἀπὸ τὸ σημεῖο ἀπογειώσεως ὀλοένα καὶ μεγάλωναν. Ὁ καθηγητὴς ἀναστέναξε.

— Δὲν θ' ἀργήσουμε νὰ φτάσουμε στὴ Γῆ Τζό!, εἶπε. Θάθελα ὁμως νὰ μὴ χωρίσω με ὅταν φτάσουμε ἐκεῖ. Ἡ παρέα σας μοῦ ἄρεσε. Πιστεύω πὼς κι ἐγὼ δὲν κάνω ἄσκημη παρέα. Τί θὰ ἔλεγε Τζό ἂν σοῦ ζητοῦσα νὰ ἀποτελέσω κι' ἐγὼ μόνιμο πλήρωμα τοῦ ἀστροσκάφους σου;

Τὸ ἀστρόπλοιο τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας ἀπογειώθηκε ἀπ' τὸν ἄγνωστο πλανήτη ἀφήνοντας πίσω του ἀλάκια φωτιάς.

‘Ο υτέτεκτις γέλασε.

— Μας χρειαζόταν πάντα ένας αστροναύτης με πείρα της ηλικίας σου Σούλιβαν!, απάντησε. ‘Οκέυ κύριε καθηγητά! Σε προσλαμβάνουμε.

ΤΟ ΤΡΙΑΔΑΚΤΥΛΟ ΤΕΡΑΣ

Ο ΙΝΣ ΠΕ-
ΚΤΟΡ Χό-
βαρτ πήδησε
από τὸ αὐτο-
κίνητό του. Τὰ
μάτια του τρε-
μόπαξαν ὁ-
ταν εἶδε τὸ ἀ-

ποτρόπαιο θέαμα.

— ‘Εδῶ ἔγινε μακελειό!, γάβγισε καθὼς κύτταζε γύρω του.

Τὰ νοσοκομειακὰ αὐτοκίνητα πηγαينوέρχονταν. ‘Ανθρωποι με ἄσπρες μπλουζες χλωμοὶ καὶ ἀμίλητοι ἀνασήκωναν με μιὰν ἐκφρασι φρίκης στὸ βλέμμα τὰ πτώματα καὶ τὰ φόρτωναν στὰ φορεῖα. ‘Ηταν ἐκεῖ γυναῖκες, παιδιὰ, ἄντρες με κομματιασμένα κορμιά. Λίμνες ἀπὸ παγωμένο αἷμα εἶχαν σχηματισθῇ σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ δρόμου. Κι’ ἀνάμεσα στὰ κενὰ πού ἀφηνάαν αὐτὲς οἱ λίμνες ὑπῆρχαν τὰ ἴχνη. Ματωμένα ἴχνη ἀπὸ πέλματα μεγάλων ποδιῶν πού εἶχαν τρία δάχτυλα. ‘Ο ἥσυχος αὐτὸς δρόμος τοῦ Μανχάταν παρουσίαζε τὴν εἰκόνα μὲς ἄγριας ἐπιδρομῆς.

— Τί ἔγινε Ρόμπι; ρώτησε ὁ ἱνσπέκτορ τὸν ἀρχιφύλακα πού εἶχε πλησιάσει καὶ τὸν χοιρέτησε με σεβασμό. Πῆρες καταθέσεις αὐτοπτῶν;

— Μάλιστα κύριε ἐπιθεωρητά!

— Τί λένε;

— ‘Ασυνάρτητα πράγματα κύριε! Τὰ λογικά τους ἔχουν σαλέψει ἀπὸ τὸν τρόμο. Οἱ περισσότεροὶ δὲν ἔχουν συ-
νέλθει ἀκόμα.

— Δηλαδή τί λένε; μούγχιρε ἀνυπόμονα ὁ Χόβαρτ.

— Μιλοῦν γιὰ ἓνα παράξενο τέρας. Κάτι πού θυμίζει ὅπως λένε, τοὺς βροντόσαυρους. Στεκόταν στὰ πσινὰ του πόδια καὶ στηριζόταν στὴ μακρυὰ οὐρά του. Σὲ κάθε πόδι εἶχε τρία χοντὰ δάχτυλα με γαιμψὰ νύχια. Τὸ πετσί του ἦταν γκριζό καὶ τὸ κεφάλι του σὲ ἀναλογία με τὸ κορμί του φαίνόταν πολὺ μικρό. Προχωροῦσε ἀργὰ σέρνοντας τὴ χοντρή οὐρά του στὴν ἀσφαλτο. ‘Ο πρῶτος πού τὸ εἶδε ἦταν ὁ ‘Αντολφ Γκραϊνς, ἓνας ἐργάτης τῶν ναυπηγείων. Γύριζε σπίτι του ἀπὸ τὴν μυκτηρινὴ δάρδια πού εἶχε. Καθὼς εἶδε τὸ τέρας δοκίμασε νὰ τρέξῃ καλῶντας εἰς βοήθεια. Μ’ ἓνα πῆδημα ἄμως ἐκεῖνο, καταπληκτικὸ πῆδημα γιὰ τὸν με γάλο ὄγκο του, τὸν πρόφτασε καὶ με τὰ νύχια τῶν μπροστινῶν του ποδιῶν τὸν κοιμάτισε. Στὶς φωνὲς τοῦ Γκραϊνς ξεπεταχτηκαν ἀπὸ τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα ἀγουροζυπημένοι ἄνθρωποι. Οἱ πιὸ θαρραλέοι βγήκαν στὸ δρόμο ὀπλισμένοι με αὐτόματα διαλυτικῶν ἀκτίνων. Τὰ ὅπλα ἄρχισαν νὰ στέλνουν βροχὴ τὶς σφαῖρες καὶ τὶς

ἀκτίνες ἐναντίον του. Μὰ τίποτα δὲν ἔκαναν. Τὸ μόνο ποὺ κατὰφεραν ἦταν νὰ ἔξαγριώσουν περισσότερο τὸ τέρας. Ἐπακολούθησε μιὰ ἀπερίγραπτη σκηνὴ φρίκης. Ὁ Βροντόσαυρος τινάζοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὴν οὐρά του ὥρμησε. Τὰ νύχια του κομματίζαν σὰν τσιγαρόχαρτο τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ φοβερὴ οὐρά του τσάκιζε κρᾶνία καὶ ραχοκοκκαλιές. Μερικοί, ὅσοι πρόφτασαν, τρύπωνσαν στὰ σπίτια. Ἄλλοι ἔτρεξαν πρὸς τὴ λεωφόρο. Τὸ τέρας ἄτρωτο ἀπὸ τὶς σφαίρες καὶ τὶς ἀκτίνες γκρεμίζοντας πόρτες καὶ παροῦθιρα μπηῆκε στὰ σπίτια βγάζοντας ἀφρούς ἀπὸ τὸ στόμα καὶ δείχνοντας τὰ δόντια του. Κανεὶς ἀπὸ ὄσους βρέθηκαν μπροστὰ του δὲν κατάφερε νὰ γλυτώσῃ. Ὅσοι δὲν βοήθησαν στὸ δρόμο του καὶ ἀπομειναν ζωντανοὶ ἔτρεξαν πρὸς τὶς μεγάλες ἀσπηρίδες σκοπίζοντας τὸν πανικὸ γύρω τους. Ὅταν ἔφτασαν τὰ θαλακκισμένα αὐτοκίνητα τῆς Διαπληνητικῆς Ἀστυνομίας τὸ τέρας εἶχε ἀπομακρυνθῇ. Οἱ στρατιῶτες καὶ οἱ ἄνδρες μας ἐπενεοῦν ἀκόμα νὰ ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη του.

Ὁ Χόβαρτ γρύλλισε. Κάτι εἶπε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του, κάτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ διαταγὴ ἢ βλαστήμια καὶ προσχώρησε ἀνάμεσα στοὺς γιαιτροὺς καὶ τοὺς τραυματιοφορεῖς ποὺ ἔψογχαν μὴπως ἀνακαλύψουν κανένα ζωντανὸ τραυματία ἀνάμεσα στὰ πτώματα.

Σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα. Μιὰ γυναίκα, Ἴδιο ἄγαλμα ἀπελπισίας καὶ ὀδύνης καθόταν ἀσάλευτη μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν πόρτα μὲ ἀνακατωμένα καὶ ἀχτένιστα τὰ γκορίζα μαλλιά της, γλωμὸ πρόσωπο καὶ θολὸ βλέμμα. Ὁ Χόβαρτ τὴν χαιρέτησε μ' ἓνα κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ του.

— Ποῦ εἶναι ὁ Φράνκ; τὴ ρώτησε.

Ἡ γυναίκα φάνηκε σὰν νὰ μὴν ἀκουσε. Τὸν κύτταξε χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ.

— Εἶναι μέσα ὁ Φράνκ; ξανσαώτησε ὁ ἱνσπέκτορ.

Τότε μονάχα φάνηκε σὰ νὰ κατάλαβε πὼς μιλοῦσαν σ' αὐτήν. Ἐβγαλε μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ἀχ Θεέ μου! Εἶναι τρομερὸ αὐτὸ ποὺ ἔγινε κύριε μὲ τὸν Φράνκ! Ὁ Φράνκ ἦταν τῆς Ἀστροικῆς Ἀσφαλείας καὶ θέλησε νὰ τὰ βάλλῃ μὲ τὸ τέρας. Πυροδόλησε πολλές φορές μὲ τὸ πιστόλι του ἐναντίον του μὰ τὸ τέρας εἶχε πετσί ἀδιαπέραστο ἀπὸ τὶς σφαίρες καὶ τὶς ἀκτίνες. Μ' ἓνα χτύπημα τοῦ ποδιοῦ του τοῦ τσάκισε τὸ κεφάλι καὶ ὁ Φράνκ ἔπεσε στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ἐγὼ δὲν μπόρεσα ν' ἀντέξω. Τρέχοντας κατὰφερα νὰ γλυτώσω. Ὅταν συνήλθα μὲ ξανσφέρονε ἐδῶ. Ἀλλὰ τὸ σπῆτι ἦταν ἀναστατωμένο σὰ νὰ πέρσσει ἀπάνω ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα ἓνας σίφουνας. Περάστε μέσα κύριε νὰ δῆτε.

Ὁ ἰνσπέκτορ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπάη βίαια. Ἀκολούθησε τὴ γυναῖκα στο ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Ἐπίπια, τραπέζια, καρέκλες, κἄντρα καὶ καθρέφτες εἶχαν μεταβληθῇ σὲ ἀμορφους σωρούς ξύλων, γυαλικῶν καὶ ἄλλων ἀπροσδιοριστῶν πραγμάτων.

— Πού εἶχε τὸ γραφεῖο του ὁ Φράνκ; ρώτησε μὲ φωνὴ σκληρὴ ὁ Χόβαρτ.

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἔδειξε μιὰ πόρτα. Τὸ ἀνοιγμα δηλαδὴ μιᾶς πόρτας. Γιατὶ ἐκεῖ ποὺ ὑπῆρχε πρὶν ἡ πόρτα ἦταν τώρα ἓνας σωρὸς ἀπὸ πέτρες κοιμητῆρια μετὼν, ξύλα καὶ γκρεμισμένοι τοῖχοι. Ὁ ἀστυνομικὸς ἀναρρίγησε.

— Ὁ Φράνκ ἦταν νὰ φύγῃ σήμερα τὸ πρωῒ, ἄρχισε νὰ λέη ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της ἡ γυναῖκα. Ἦταν ἑτοιμος, ἑτοιμα καὶ τὰ μπαγάζια του ὅταν ἄκουσε τὶς φωνὲς ἀπὸ τὸ δοόμο. Μολονότι τὸ διαστημόπλοιο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ταξίδευε ἔφευγε, ὅπως μοῦ εἶχε πῆ ὕστερα ἀπὸ ἓνα τέταρτο. δὲν τὸ λογάρισε καὶ δγῆκε νὰ γλυτώσῃ τὸν κόσμον. Μὰ τὸ δυστυχισμένο παιδί εἶχε ἄσκημο τέλος. Ἀχ, Χριστοῦλη μου τι κακὸ εἶναι αὐτὸ ποὺ μάς δοῖκε; Πῶς βρέθηκε στὸν πλανήτη μας ἓνα τέτοιο ἐξώκοσμο τέρας κύριε;

Ὁ Χόβαρτ δὲν μίλησε. Τὸ θεώρησε περιττὸ νὰ μιλήσῃ. Σχεδὸν ἦταν βέβαιος ὅτι ἐκεῖνον ποὺ φοβόταν εἶχε συμβῇ. Δρασκελίσε τὰ χῶματα

καὶ τὶς πέτρες καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὡς γραφεῖο ὁ Φράνκ Σάρτρης ὁ ἀστροναύτης ἀστυνομικὸς. Ὅλα ἦσαν ἄνω κάτω ἐκεῖ μέσα. Τὸ βλέμμα του σταμάτησε στὰ μπαγκάζια. Οἱ δυὸ μεγάλες δερμάτινες βαλίτσες τοῦ Σάρτρης ἦταν ἀνοιχτὲς καὶ πεσμένες στὸ πάτωμα. Ρούχα, χαρτιά κι' ἓνα πλῆθος ἀπὸ ἄλλα μικροπράγματα ἀπαράτητα γιὰ ἓναν ταξιδιώτη τοῦ διαστήματος ἦταν σκορπισμένα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σὰν κάποιος νὰ ἀνοίξε βιαστικὰ καὶ νὰ ἐρεῦνησῃ τὶς ἀποσκευές. Ὁ Χόβαρτ ἀνακάτεψε τὰ πράγματα, ἀναοῖκωσε πεσμένες καρέκλες καὶ συρτάρια ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε μιὰ ἰδιαίτερη ἀξία γι' αὐτόν κι' ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ἐνδιαφερότανε δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ.

— Ὁ χαρτοφύλακας ἔκανε φτερά!, μοῦγγρισε.

Ἐνα χέρι μὲ μυτερὰ σιδερένια νύχια τοῦ γραντζούνισε τὴν καρδιά. Τὰ πολύτιμα ἔγγραφα μὲ τὰ μυστικὰ σχέδια ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μεταφεροῦν στὸν πλανήτη Ἀρη εἶχαν χαθῇ.

ΠΑΛΗ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

ΑΚΟΥΣΕ κραυγές. Ἐτρεξε στὸ παράθυρο. Οἱ κραυγὲς ἔρχονταν ἀπὸ τὴν 14ην Λεωφόρο. Εἶδε μπουλούκια ἀνθρώπων νὰ τρέχουν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ πανικόβλητοι. Τρέχοντας δγῆκε στὸ

δρόμο. Οί νοσοκόμοι καὶ ὁ γιατρός ἀφήνοντας τοὺς νεκροὺς ποὺ δὲν εἶχαν προφτάσῃ νὰ παραλάβουν ὥρμουσαν πρὸς τὰ νοσοκομειακὰ αὐτοκίνητα.

— Ρόμπ!, φώναξε γαβγίζοντας σὰν μπουλντόγκ ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Διαπληνητικῆς Ἀστυνομίας. Ρόμπ!

Ὁ ἀρχιφύλακας χλωμὸς ἔτρεξε κοντά του.

— Τὸ τέρας ἰνσπέκτορ φάνηκε στὴ λεωφόρο!, εἶπε μὲ καυτὴ ἀνάσα. Περνώντας ἔξω ἀπὸ τὸ τσίρκο Ρίβολι ἔβγαλε ἓνα ἄγριο οὐρλιαχτὸ ποὺ ἔκανε ὅλα τὰ θηρία ποὺ δρίσκονταν κλεισμένα στὶς σιδερένιες κλοῦδες τοὺς νὰ τρομάξουν. Πολλὰ θηρία ζητοῦν τώρα νὰ σπάσουν τὰ κλουβιά τους. Οἱ ἐλέφαντες τοῦ τσίρκου ἀφηνίασαν. Αὐτοὶ ὅπως ξέρετε δὲν δρίσκονται σὲ κλουδιά. Εἶναι ἐξημερωμένοι. Τὸ οὐρλιαχτὸ ὅμως τοῦ τέρατος τοὺς ἔκανε ν' ἀφηνιάσουν. Σὰν ὁδοστρωτήρες σαρώσανε τὶς ἐγκαταστάσεις τοῦ τσίρκου καὶ βγῆκαν στοὺς δρόμους. Οἱ δρόμοι ἐρημώθηκαν. Αὐτὸ πάλι δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσῃ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου.

— Ἔλα μαζί μου Ρόμπ!, τὸν ἔκοψε ὁ Χόβαρτ.

— Ἄν προχωρήσετε πρὸς τὴ λεωφόρο εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον κύριε!, ψέλλισε ὁ ἀρχιφύλακας. Ἀπὸ μακριὰ φάνηκε τὸ τέρας.

— Σταμάτα τὶς συμβουλές Ρόμπ!, τὸν ἔκοψε ἄγρια ὁ ἰνσπέκτορ.

Προχώρησαν ἀντίθετα πρὸς τὰ κύματα τοῦ κόσμου. Μπροστὰ ὁ Χόβαρτ καὶ πίσω ὁ ἀρχιφύλακας Ρόμπ. Ἀνοίγοντας δρόμο ἀνάμεσα στοὺς πανικόβλητους ἀνθρώπους ἔφθασαν στὴ λεωφόρο. Αὐτοκίνητα, τρόλλεϋ, μεγάλα καὶ μικρὰ ἀμάξια ἐγκαταλειμμένα καὶ ἔρημα ἀπὸ ἐπιβάτες καὶ ὁδηγοὺς ὑπῆρχαν στὴ λεωφόρο. Μερικοὶ ἄνθρωποι πέρασαν τρέχοντας ἀπὸ μπροστὰ τους. Τοὺς εἶδαν ποὺ στέκονταν καὶ τοὺς φώναξαν.

— Ἔρχεται τὸ τέρας!

— Τί κάθεστε;

— Δρόμο! Ὁ Τριδάχτυλος ἔρχεται!

Ὁ Χόβαρτ ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔδειχναν οἱ τρομαγμένοι ἄνθρωποι. Τὰ μάτια του στοργυλὴ λέψανε κι' ἀναρρίγησε. Ἦταν πραγματικὰ κάτι τὸ τρομαχτικὰ ἀσύλληπτο αὐτὸ ποὺ ἔδλεπε. Ἐνα τεράστιο τέρας, κάτι σχεδὸν ὁμοιο μὲ ἓνα βροντόσαυρο, βάδιζε ἀργὰ ὀρθὸ στὰ πισινὰ του πόδια σέρνοντας τὴν χοντρή οὐρά του. Τὰ μεγάλα φιδίσια μάτια του κύτταζαν γύρω καὶ τὰ μπροστινὰ πόδια του προτεταμένα πρὸς τὰ ἔμπροσς ἔδειχναν καθαρὰ τρία χοντρά κα κοντὰ τριχωτὰ δάχτυλα μὲ γαιμψὰ νύχια. Εἶχες τὴν ἐντύπωσιν πὼς ἦταν ἔτοιμα κάτι νὰ ἀρπάξουν νὰ τὸ ξεσκίσουν.

— Εἶναι πραγματικὰ ἓνα ἐξώκοσμο τέρας!, ψιθύρισε ὁ ἰνσπέκτορ. Αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχη μεταφερθῇ ἐδῶ ἀπὸ

κάποιο μακρυὸ πλανήτη. Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ σκοπὸ; Καὶ ποιοὶ τάχα εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ τὸ μετέφεραν στὴ Γῆ;

Ὁ ἀρχιφύλακας ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ἕνας Θεὸς μονάχα ξέρει!, ἀναστέναξε.

— Κύτταξε ἐκεῖ Ρόμπ!

Ὁ ἀρχιφύλακας ἔκοψε στὴ μέση τὴν ἀναστεναγμὸ του καὶ ἐστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ ἔδειχνε ὁ ἐπιθεωρητής. Στὴ διασταύρωσι τῆς 14ης Λεωφόρου μετὴν ὁδὸ Λίδιγκτων φάνηκε ἓνας ἐλέφαντας.

— Εἶναι τοῦ τσίρκου!, ξεφώνησε ὁ Ρόμπ.

Ὁ ἐλέφαντας ἀνασηκώνοντας τὴν μεγάλη προδοσκίδα του τῖναξε κάθε τόσο τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πίσω δείχνοντας τὰ ἰσχυρὰ κυρτὰ χαδλί ὀδοντά του. Μύριζε τὸν ἀέρα καὶ γρύλλιζε σὰν νὰ ἐνοίωθε κάπου ἐκεῖ κοντὰ τὴν ὑπαρξί καποιοῦ κινδύνου. Ξαφνικά εἶδε τὸ τέρας. Εἶδε κι' αὐτὸ τὸν ἐλέφαντα καὶ σταμάτησε. Τα δυὸ μεγαθῆρια ἀναμετρήθηκαν ἀπὸ μακριὰ μετ' ὀφθαλμοὺς ποὺ ἀστραφτῶν ἀπὸ ἐχθρά. Ὑστερὰ ὁ ἐλέφαντας ἀρχισε νὰ προχωρῇ ἀργὰ κουνώντας τὰ μεγάλα αὐτιά του καὶ μουγγρίζοντας ὑπόκωφα. Τα φιδίσια μάτια τοῦ Βροντόσαυρου παρακολουθοῦσαν ἀγρυπνῶν τὴν κάθε κίνησι τοῦ μεγάλου θηλαστικοῦ ποὺ βέβαιον γιὰ τὴν τεράστια δυνάμει του προχωροῦσε ἀργὰ πρὸς τὸ τέρας. Ὁ δρόμος τώρα ἦταν

ἐντελῶς ἔρημος. Τὰ δυὸ ἀγρίμια μόνον, κυρίαρχα στὸ κεντρικὸ σημεῖο τῆς μεγάλης πολιτείας ἦταν ἐτοιμα ν' ἀναμετρηθοῦν. Τώρα ἀρχισε νὰ σαλεύη καὶ ὁ Βροντόσαυρος. Μετὰ μικρὰ βήματα προχώρησε πρὸς τὸν ἐλέφαντα βγάζοντας μικρὰς κοφτερὰς κραυγὰς σὰ νιαουρίσματα γάτας. Ἀπὸ τὸ στόμα του ἔτρεχαν ἀφροί.

Ξαφνικά καὶ τὰ δυὸ ζῶα σταμάτησαν. Ὁ Χόβαρτ κι' ὁ Ρόμπ κράτησαν τὴν ἀναπνοή τους. Τα ζῶα βρίσκονταν πολὺ κοντὰ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο. Ὁ Βροντόσαυρος ἀπλώσε πρὸς τὰ ἔμπροσς τὰ τριδάχτυλα μπροστίνᾳ πόδια του ποὺ χρησιμοποιοῦσε σὰν χέρια. Τα ἀπαίσια νύχια του γαντζώθηκαν στὸ πετοῖ τοῦ ἐλέφαντα καὶ τραβήχτηκαν πρὸς τὰ πίσω. Ἐξῆς βαθειὰ χαντάκια ποὺ γέμισαν σχεδὸν ἀμέσως αἷμα σχεδιάστηκαν στὰ πλευρὰ τοῦ ζώου. Ὁ ἐλέφαντας οὐρλιασε ἀπὸ τὸν πόνο. Γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ τέρατος καὶ τῖναξε τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ ἔμπροσς. Τὸ τέρας πήδησε πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀπέφυγε τὸ χτύπημα. Ὁ ἐλέφαντας θυμωμένος ποὺ ἔβλεπε τὸν τερατόμορφο ἐχθρό του νὰ ξεφεύγῃ κουλούριασε καὶ ξεκουλούριασε τὴν προδοσκίδα του γρυλλίζοντας. Ὁ Βροντόσαυρος σάλλταρε πλάγια καὶ βγάζοντας ἀσπρὺς ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα ἔδειξε τὰ σουβλερά του δόντια. Ταυτόχρονα σπηρί-

ζοντας όλο τὸ βάρος τοῦ ὄγκου του κορμιοῦ του στὴν οὐρά του φάνηκε γιὰ μερικὲς στιγμὲς νὰ στέκεται στὸν ἄερα ἑτοιμος νὰ ἀρμήσει. Ζυγιάσθηκε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπία του σ' αὐτὴ τὴ στάσι καὶ ἀτότομα πήδησε στὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα. Τὰ σουβλερὰ νύχια καὶ τῶν τεσσάρων ποδιῶν του καρφώθηκαν τώρα βαθειὰ μέσα στὴ σάρκα τοῦ ζώου. Ἡ κραυγὴ τοῦ ἐβγαλε ὁ ἐλέφαντας ἦταν κάτι τὸ φοβερὰ ἀπερίγραπτο. Σὰ νὰ ἦχησαν μαζί χίλιες σάλπιγγες ἢ σὰ νὰ χλιμίντρισαν ἕνα ἑκατομμύριο ἀφηνιασμένα ἄλογα. Τὰ τζάμια τῶν γύρω κτιρίων δονήθηκαν καὶ ὁ Χόβαρτ ποὺ βρισκόταν μαζί με τὸν ἀρχιφύλακα Ρόμπτ σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ καὶ περὶ σὺν τέρο μέτρων ἔκανε ἕναν μορφασμὸ φρίκης. Ὁ Ρόμπτ βούλωσε μετὶ τῆς παλάμης τ' αὐτιά του. Κι' οἱ δυὸ ἀνθρωποὶ εἶχαν τὴν ἐντύπωσι πὼς τοὺς τρυποῦσαν τ' αὐτιά.

— Θὰ κοιματιάσῃ τὸν ἐλέφαντα!, γρύλλισε ὁ ἱσπότης.

Τώρα σὰν ἕνας καθυλάτης ἀπάνω σ' ἄλογο τὸ τέρας γαντζωμένο μετὰ τὰ νύχια στὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα κουνοῦσε τὴν τεράστια οὐρά του καὶ χτυποῦσε ἄγρια τὰ καπούλια τοῦ μεγάλου θηλαστικοῦ. Ταυτόχρονα τὸ κεφάλι μετὰ τὰ σουβλερὰ δόντια ἔσκυβε πρὸς τὸ στέρκο τοῦ ζώου. Οἱ μεγάλες μασέλες

τοῦ ἀνοιγόκλειναν ἀπαίσια. Ἄν τούτα τὰ δόντια καρφώνονταν στὸ λαιμὸ τοῦ ἐλέφαντα θὰ τσάκιζαν τὸ δίχως ἄλλο τὴ σπονδυλικὴ του στήλη σὰν σπιστόξυλο.

— Εἶναι χαμένος!, μούρμούρισε κρατώντας τὴν ἀναπνοή του ὁ ἀρχιφύλακας.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ Ο ΓΚΑΡΦΕΝ

Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ὁ ἐλέφαντας χωρὶς νὰ σταματήσει ἰνὰ οὐρλιάξῃ γονάτισε. Ὑστερα γέροντας πρὸς τὰ πλάγια ἔπεσε ἀνάσκελα στὴν ἀσφαλτο. Ἦταν ἕνα γύμνασμα ποὺ ὁ Χόβαρτ τὸ εἶχε δὴ πολλὰ φορὲς νὰ τὸ κάνουν στὸ τσίρκο οἱ ἐλέφαντες μπροστὰ στὸν θηριοδασαστὴ τους ποὺ φοροῦσε μιὰ κατακόκκινη στολὴ γεμάτη χρυσὰ σειοήτια καὶ κρατοῦσε ἕνα μαστίγιο στὸ χέρι. Τὸ γύμνασμα αὐτὸ εἶχε χειροκοπηθεῖ πάντοτε μετὰ θαυμασμὸ ὁ Χόβαρτ.

Ἐπεσε ἀνάσκελα ὁ ἐλέφαντας καὶ τὸ γαντζωμένο στὴ ράχη του τέρας βορέθηκε μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο καὶ ἐντελῶς ἀπρόοπτα κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ τεραστίου θηλαστικοῦ. Νισοῦρισε σὰν λυσσασμένη λεοπάριδα.

— Μπράβο!, ξεφώνησε ὁ Χόβαρτ.

Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως τὰ

μάτια του γέμιζαν πάλι φόδο. Τὸ τέρας καταβάλλοντας μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ δοκάριο, γλίστρησε στὴν ἀσφαλτο καὶ τινάχτηκε ὀρθὸ μὲ τὰ φιδίσια μάτια του γεμάτα σκοτεινὲς ἀστραπές. Ταυτόχρονα δῆμος μὲ μιὰ κίνησι καταπληκτικὰ γοργή γιὰ τὸν μεγάλο ὄγκο του ἀνωρθώθηκε κι' ὁ ἐλέφαντας. Τὸ τέρας ὤρμησε ἑτοιμὸ νὰ γαντζωθῇ πάλι στὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα. Μὰ τούτῃ τῇ φορὰ τὸ θηλαστικὸ γύρισε ἀπότομα. Ἐσκυψε ἀνασῆκωσε τὸ κεφάλι. Οἱ φοβεροὶ χαβλιόδοντες του σὰν δυὸ ἀλύγιστα σπαθιά καρφώθηκαν στὴν κοιλιά τοῦ Βροντοσαύρου. Τὸ τέρας ἔχασε τὸ ἔδαφος καὶ εἶδε τὸν ἑαυτὸ του νὰ ταξιδεύῃ στὸν ἀέρα. Ἐβγαλε ἕνα ἀπαίσιο οὐρλιαχτὸ ἀλλὰ τινάζοντας τὴν οὐρά του πέτυχε νὰ ξεγαντζωθῇ ἀπὸ τοὺς χαβλιόδοντες. Δυὸ τεράστιες πληγὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἀνάβλυζε σκούρο αἷμα φάνηκαν στὴν κοιλιά του. Μολονότι βαρεῖα πληγωμένος ὁ Βροντοσαύρος στάθηκε ὀρθὸς δείχνοντας τὰ δόντια του καὶ τὰ νύχια του. Ἦταν ἑτοιμὸς πάλι νὰ ἐπιτεθῇ. Ἀλλὰ ὁ ἐλέφαντας δὲν τὸν ἄφησε. Ἡ προβοσκίδα του τινάχτηκε πρὸς τὰ ἔμπροσθ καὶ κοουλορίσστηκε μὲ μιὰν ἀφάνταστη δύναμι γύρω ἀπὸ τὴ μέση τοῦ ἐξώκοσμου πλάσματος. Ἡ προβοσκίδα τινάχτηκε πρὸς τὰ πάνω καὶ γιὰ δευτέρῃ φορὰ τὸ τέρας φάνηκε

νὰ ταξιδεύῃ στὸν ἀέρα. Τούτῃ τῇ φορὰ δῆμος δὲν μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ. Ἡ προβοσκίδα ἀνέβηκε ψηλὰ κι' ὕστερα ἔπεσε μὲ δύναμι πρὸς τὰ κάτω. Ὁ παγιδευμένος Βροντοσαύρος ἦρθε σὲ σύγκρουσι μὲ τὸ ἔδαφος. Κόκκαλα ἔτριξαν καθὼς σπάζανε καὶ σάρκες πολτοποιήθηκαν. Ἡ προβοσκίδα ἀνασῆκώθηκε πάλι καὶ πάλι κατέβηκε ἀγρία στὴν ἀσφαλτο. Τὸ τέρας μούγγρισε κι' ἔπαψε νὰ κουνά τὴν οὐρά του καὶ τὰ πόδια του. Ἡ προβοσκίδα ξετυλίχτηκε καὶ ἕνα ἄφυχο πτῶμα ἔπεσε στὸ δρόμο. Ὁ ἐλέφαντας κούνησε τὰ μεγάλα αὐτιά του βγάζοντας ἕνα νικητήριον σάλπισμα. Κι' ὕστερα πλησιάζοντας ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ νεκροῦ τέρατος σῆκωσε ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μπροστινὰ του πόδια καὶ κατάφερε ἕνα δυνατό χτύπημα στὸ κρανίον του. Τὸ κρανίον τοῦ Βροντοσαύρου πολτοποιήθηκε.

— Τὰ κατάφερε!, γάβγισε ἐνθουσιασμένος ὁ Χόμπαρτ.

Ἀφῆσαν τὸν ἐλέφαντα ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ πλησίον στὸ σημεῖο ὅπου εἶχε γίνει ἡ ἀγρία πάλη. Μιά ἀποκρουστικὴ μυρωδιὰ χτύπησε τὰ ρουθούνια τοὺς καθὼς ἔφτασαν κοντὰ στὸ νεκρὸ τέρας.

— Περίεργο!, γρύλλισε ὁ ἐπιθεωρητής. Δὲν σοῦ φαίνεται περίεργο Ρόμπ;

Ὁ ἀρχιφύλακας κούνησε τὸ κεφάλι.

— Πτωμαῖν! εἶπε.

—Πρὶν δυὸ λεπτά ἀκόμα τοῦτο τὸ τέρας ἦταν ζωντανὸ καὶ πάλευε. Καὶ ὕστερα ἀπὸ δυὸ λεπτά ἄρχισε κι' ὅλας ἡ ἀποσύνθεσι. Εἶναι παράξενο.

Κατανικῶντας τὸ αἶσθημα τῆς ναυτίας ποὺ ἐνοιωθεὶς ὁ ἱνσπέκτορ Χόβαρτ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸν Βροντόσαυρο. Τὰ μάτια του ἦταν γεμάτα ἀπορία καὶ ἐκπληξι. Γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ τέρατος ὑπῆρχε ἓνα μικρὸ μεταλλικὸ ἔλασμα καὶ στὴν ἄκρῃ αὐτοῦ τοῦ ἐλάσματος ἦταν στερεωμένο ἓνα μικρὸ στρογγυλὸ κουτί, πολὺ μικρότερο ἀπὸ ἓνα γυναικεῖο ρολοὶ τοῦ χεριοῦ. Οὔτε αὐτὸ τὸ παράξενο κουτί μπορούσαν νὰ φανοῦν ἀπὸ μακριά. Κρυμμένα καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ μεταλλικὰ ἀντικείμενα κάτω ἀπὸ τὶς γκρίζες τρίχες τοῦ δέρματος τοῦ Βροντοσαύρου ἦταν ἀόρατα ἀπὸ μακριά. Ὁ Χόβαρτ ἀπλώσε τὸ χέρι καὶ ξεκούμπωσε τὸ μεταλλικὸ αὐτὸ περιλαίμιο τοῦ τέρατος.

— Ἐνα ὑπερηχητικὸ μικροσκοπικὸ μηχανήμα!, ψιθύρισε, καθὼς τὸ ἐξέταζε μὲ προσοχή. Ὁ διάλογος νὰ μὲ πάρῃ ἂν καταλαβαίνω τίποτα.

—Προσέχτε!, φώναξε ὁ Ρόμπ.

Απὸ ἔνστικτο ἔσκυψε ὁ Χόβαρτ. Ἐσκυψαν κι' οἱ δυό. Δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. Δυὸ σφαῖρες πέρασαν σφυρίζοντας σὰν μεθυσμένες σφῆκες πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια

τους. Ἐνα μαῦρο αὐτοκίνητο πέρασε δίπλα τους διασχίζοντας μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα τὴν ἔρημη λεωφόρο. Ὁ Χόβαρτ ἀνταρθώθηκε πρῶτος καὶ τράβηξε τὸ πιστόλι του. Σημάδεψε καὶ πυροβόλησε τὸ μαῦρο αὐτοκίνητο. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως ἀναγκάστηκε νὰ πέσῃ πάλι μπρούμυτα στὴν ἀσφαλτο. Ἡ κάννη ἐνὸς αὐτομάτου φάνηκε στὸ πίσω μέρος τοῦ ἀγνωστοῦ αὐτοκινήτου κι' ἀπὸ τὴν κάννη αὐτὴ ξεπήδησαν κίτρινες νλωσσερ φωτιάς. Ἀκτίνες θανάτου τινάγτηκαν πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο ἀστυνομικῶν. Ἀλλὰ δὲν τοὺς ἔθιξαν. Στὰ σημεῖα τοῦ δρόμου ὅπου ἔπεσαν οἱ ἀκτίνες ἡ ἀσφαλτος ἔλυωσε. Τὰ μῦτια τοῦ Χόβαρτ γέμισαν λύσσα καθὼς εἶδε τὸ μαῦρο αὐτοκίνητο νὰ χάνεται στρίβοντας τὴν γωνία τοῦ ἀπέναντι δρόμου.

— Εἶδες ἀριθμὸ Ρόμπ;

— Δὲν ὑπῆρχε ἀριθμὸς στὸ αὐτοκίνητο ἐπιθεωρητά!, ἀπάντησε ὁ ἀρχιφύλακας.

Τὸ μπουλντόγκ τῆς Διαπληντικής Ἀστυνομίας βλαστήμησε.

— Ὁ Διάβολος νὰ μὲ πάρῃ!, γρύλλισε καθὼς σηκώνόταν. Μὰ θαρρῶ πὼς μέσα στὸ αὐτοκίνητο εἶδα μιὰ πολὺ γνώριμη φάτσα.

Ἐξυσε τὸ αὐτὶ του καὶ γύρισε στὸν ἀρχιφύλακα.

— Δὲν μοῦ λές Ρόμπ, ῥώτησε, πιστεύεις στὰ φαντάσματα;

“Ο Ρόμπ γούρλωσε τὰ μάτια. Μιά άόριστη άνησυχία τρύπωνσε στὴν καρδιά του. “Ενας φόβος πὼς τὸ μυαλὸ τοῦ ἱνσπέκτορος εἶχε σαλέψει τὸν κυρίεψε.

— “Ακουσες τί σὲ ρώτησα Ρόμπ;

— Μάλιστα κύριε ἐπιθεωρητά.

— Δὲν μοῦ ἀπάντησες Ρόμπ! Πιστεύεις στὰ φαντάσματα;

— “Ο... “Ο... “Οχι κύριε ἐπιθεωρητά!, ἀπάντησε σατισμένος ὁ Ρόμπ.

“Ο Χόβαρτ ἀναστέναξε.

— Καὶ ὅμως Ρόμπ!, εἶπε. “Εγὼ ἀρχίζω νὰ πιστεύω στὰ φαντάσματα. Μέσα στ’ αὐτοκίνητο εἶδα κάποιον ποὺ εἶχα δὴ πρὶν τρία χρόνια νὰ ψήνεται στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα. Τὸν “Εριχ Γκάρφεν!

“Ο ἀρχιφύλακας ἔγλειψε τὰ στεγνά του χεῖλη καὶ ξεροκατάπιε.

— “Ισως... “Ισως κάνατε λάθος κύριε ἐπιθεωρητά!, εἶπε.

“Ο ἱνσπέκτορ Χόβαρτ δὲν μίλησε ἀμέσως. “Ερριξε στὴν τσέπη του τὸ μεταλλικὸ ἔλασμα μὲ τὸ ὑπερηχητικὸ στοιχεῖο καὶ ἀναψε τσιγάρο.

— Μπορεῖ!, ἔκανε σκεφτικός. Μὰ τότε πρέπει νὰ ἔχη γελαστή καὶ ὁ κοκκινομάλλης πιτσιρίκος ὁ Μίκυ ποὺ πρὶν λίγες μέρες μοῦ μίλησε ἀπὸ ἓναν άγνωστο πλανήτη(*) γι’ αὐτὸν τὸν Γκάρ-

φεν. Πρέπει ὡς τόσο νὰ τὸ παραδεχτῆς Ρόμπ πὼς ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα μπερδεμένα σ’ αὐτὴ τὴν ἱστορία. “Ενα ἐξώκοσμο τέρας ἀναστατώνει τὸ Μανχάταν καὶ ἰδιαιτέρως τὴ συνοικία ὅπου μένει ὁ ἀστροναύτης Φράνκ Σάρτρικς. Πολλοὶ ἄνθρωποι σκοτώνονται ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ τέρατος κι’ ἀνάμεσα σ’ αὐτοὺς εἶναι κι’ ὁ Σάοτοικς. “Ο Σάρτρικς εἶχε ἀναλάβει μιὰ σπουδαία ἀποστολή. “Επρόκειτο νὰ μεταφέρῃ πολὺτιμα ἐγγραφὰ καὶ σχέδια στὸν πλανήτη “Αση γιὰ τὸ μυστικὸ ὄπλο Υ18 ὅπου θὰ γίνουν οἱ πρῶτες δοκιμές. “Ο χαρτοφύλακας μέσα στὸν ὁποῖο ὑπῆρχαν τὰ ἐγγραφὰ γάθηκε. Δὲν σοῦ περνάει ἡ ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλὸ πὼς ἡ ἄγρια ἐπίθεσις τοῦ τέρατος μπορεῖ νὰ ἔγινε μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴν κλοπὴ τοῦ χαρτοφύλακα αὐτοῦ; “Επειτα ἡ ἄποψις αὐτὴ ὅτι δηλαδὴ τὸ τέρας ἦταν ὄργανο κακούργων ποὺ τὸ μετέφεραν στὴ Γῆ άγνωστο ἀπὸ ποῖον πλανήτη γιὰ νὰ ἐνσπεύρουν τὸν πανικὸ, γίνεται πρὶς ἰσχυρὴ ἂν σκεφτῆς τὸ ὑπερηχητικὸ μηχανήμα ποὺ βρήκαμε κρεμασμένο στὸ λαϊμό του. Τὸ τέρας κατευθυνόταν καὶ ἔπαιρνε ὁδηγίες ἀπὸ κάποιον διὰ μέσου τοῦ ὑπερηχητικοῦ αὐτοῦ στοιχείου. “Επειτα τί σοῦ λέει τὸ μαῦρο αὐτοκίνητο; Γιατί μᾶς πυροβόλησαν; Θὰ φοβήθηκαν σίγουρα πὼς ἀπὸ αὐτὸ τὸ μικρὸ σιδερένιο κουτάκι ποὺ βρήκα-

(*) Διάβασε τὸ 12ον τεῦχος τοῦ “Υπεράνθρωπου μὲ τὸν τίτλο “Ἡ μεγάλη μάχη.

με στο περιλαίμιο του Βρον τόσαυρου, θα μπορούσαμε να μαντέψουμε κάτι που ίσως θα μάς έβαζε στα ίχνη τους...

Αναστέναξε και συνέχισε:

— Έναν μονάχα ξέρω που έχει τέτοιες σατανικές έμπνεύσεις και που μπορεί να κατευθύνει όλα αυτά. Τον Έριχ Γκάρφεν. Ο Έριχ Γκάρφεν ζή Ρόμπ! Αυτό στο λέω και να το θυμάσαι.

Κύτταξε το ρολόι του. "Υστερα έρριξε μια ματιά στον ούρανό.

— Το άστροπλοιο του Σέρινταν, είπτε, θα πρέπει να πλησιάζει τώρα την γήινη ατμόσφαιρα. Του έστειλα ένα επείγον μήνυμα προχτές όταν άρχισαν να εμφανίζονται οι πρώτοι ιπτάμενοι δίσκοι. Ο Τζόε Σέρινταν θα βρίσκει ύστερα από μερικές ώρες στη Νέα Υόρκη. Ο Έριχ Γκάρφεν δέ θα περάσει και τόσο ώραία μαζί του. Πάμε Ρόμπ!

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΑΝΤΟΓΚ

ΤΟ άστροπλοιο «Πρωτεύς» τραντάχτηκε σά να σκόνταψε σ' ένα άόρατο τείχος. Οί επιβάτες του γαντζωμένοι από τις χειρολαβές χοροπήδησαν. Το σκάφος έμεινε για μερικά δευτερόλεπτα ακίνητο κι' ύστερα άρχισε πάλι να ταξιδεύει με ταχύτητα.

— Μπήκαμε στην γήινη έλξι!, φώναξε ο ντέτεκτιβ Σέρινταν. Τους διακόπτες ψύξεως Νάνσου πλιν άρχίσουμε να ψηνόμαστε!

Πραγματικά ή τριδή των έξωτερικών τοιχωμάτων του σκάφους με την γήινη ατμόσφαιρα είχε άρχισει κι' όλες να γίνεται αισθητή. Η θερμοκρασία στο έσωτερικό του διαστημοπλοίου ανέβαινε γοργά. Τα γυαλιά θερμότητας πήραν άπότομα ένα μαδι χρώμα. Η Νάνσου γύρισε τους διακόπτες. Η ατμόσφαιρα μέσα στο άστροπλοιο ξανάγινε πάλι δροσερή. Η Γή πλησίαζε τώρα με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Ο ντέτεκτιβ έρριξε ένα βλέμμα στον χιλιομετρικό πίνακα. Περιμένα ένα λεπτό ακόμα και τράβηξε προς τα πίσω τους μοχλούς των άνασχετικών πυραύλων. Γλώσσες φωτιάς ξεπετόχτηκαν δεξιά κι' άριστερά από την πλώρη του άστροπλοίου και ή ταχύτητα της πτώσεως άνακόπηκε. Έβλεπαν τη Γή τώρα σαν ένα σπρογγυλό άσημένιο δίσκο με κυρτή επιφάνεια. Θαιμπά άπάνω σ' αυτόν τον δίσκο σχεδιάζονταν οί ώκεανοί και αί ήπειροι. Πλησίαζαν. Ο Τζόε Σέρινταν χειρίστηκε τα πηδάλια βάθους. Το σκάφος πήρε μια πλάγια κλίσι. Έπαψε να πέφτη κάθετα. Άρχισε να διαγράφει μια έλικοειδή τροχιά κατεβαίνοντας. Μ' αυτόν τον τρόπο ή γήινη έλξι έξουδετερωνόταν κατά ένα

σημαντικό ποσοστό. Ο Σέρνιταν γύρισε ένα διακόπτη και άρχισε να μιλάει γοργά.

— Έδώ «Πρωτεύς»! Έδώ «Πρωτεύς»! Από «Πρωτέα» κλήσις προς 'Αστροναυτικήν 'Ασφάλειαν Γής!, ακούστηκε ή φωνή του ντέτεκτιβ μπροστά στο μικρόφωνο. Καλούμεν 'Αστροναυτικήν 'Ασφάλειαν.

Μεσολάβησαν μερικές στιγμές σιωπής. Ύστερα τὰ μικρά πράσινα λαμπιόνια του υπερηχητικού στοιχείου άρχισαν νά αναβοσβήνουν. Είχε γίνει ή έπαφή με τή Γή. Μιά άλλη φωνή άπάντησε τώρα από πολύ μακριά.

— 'Αστροναυτική 'Ασφάλεια προς «Πρωτέα». Σας ακούμε!

Ο Σέρνιταν μίλησε διασπαστικά:

— Καθορίσατε κατεύθυνσιν προς όμαλήν προσγείωσιν.

— Δίοδος διά πλέγματος ασφαλείας πλανήτου 137X9!, ήρθε ή άπάντησις. Προχωρήτε με έλαττωμένη ταχύτητα. Έπαναλαμβάνομε έλευθερά δίοδος 137X9.

Τὰ χέρια του ντέτεκτιβ κινήθηκαν γοργά. Ένα πλήθος από κουμπιά, διακόπτες και μοχλούς έβαλιν σέ λειτουργίαν τὸ σύστημα προσγείωσης.

— Τὰ μάτια σου στὸ ραντάρ Νάνσυ!, φώναξε ὁ Σέρνιταν. 'Ακουσε; 137X9!

— Οκέϋ Τζό! Μὴν άνησυχής γι' αὐτό. Ξέρω: 137X9.

Ο Μίκυ πού τότεν ὦρα χωρίς νά μιλάη παρακολουθούσε τούς χειρισμούς τών μηχανημάτων καί άκούγε τίς κουδέντες τού Σέρνιταν καί τής Νάνσυ κύτταζε με άπορία τόν Σούλιθαν. Ο καηγηγητής χαμογέλασε.

— Ολόκληρος ὁ πλανήτης μας ὅταν υπάρχη κάποιος κίνδυνος προστατεύεται, έξήγησε σπὸ παιδί ὁ Σούλιθαν, ἀπὸ ένα άόρατο πλέγμα ακτίνων. Αὐτό συμβαίνει ὅταν ή Γήϊνη Κοινότητα βρίσκεται σέ συναγερμό. Τεράστιες έγκαταστάσεις ακτινοβολίας τροφοδοτοῦν τὸ άόρατο αὐτὸ πλέγμα. Ένα ξένο αστροπλοιο πού θά έπιχειρήσῃ νά πλησιάσῃ κρυφά τή Γή θά πέσῃ ἀπάνω σ' αὐτό τὸ δίχτυ καί θά μεταβληθῇ μέσα σέ πέντε δευτερόλεπτα σέ στάχτη. Άνθρωποι καί μέταλλα θά γίνουν μιὰ φλόγα καί θά λυώσουν σαν ένα κερί. Έμεῖς λοιπὸν πού δέν είμαστε έχθροὶ ἀλλὰ φίλοι τής Γήϊνης Κοινότητας, ζητήσαμε νά μας υποδείξουν μιὰ ασφαλή δίοδο. Η 'Αστροναυτική 'Ασφάλεια μας έδωσε δυὸ νοῦμερα. Αὐτὰ τὰ νοῦμερα θά έπιτρέψουν στὸν Τζό νά βρῇ τήν έλεύθερη δίοδο ἀνάμεσα στὸ άόρατο πλέγμα προστασίας καί νά πετύχῃ μιὰ ασφαλή προσγείωσι. Κατάλαβε; τώρα;

Τὸ παιδί κούνησε τὸ κεφάλι. Είχε όμως καί μιὰ άκόμη άπορία.

— Μὰ τότε, ρώτησε, γιατί

Κάποιος ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι τὸν Μίκυ καὶ πρὶν προφτάσῃ ν' ἀμυνθῇ, τὸ παιδί δέχτηκε δυὸ φοβερά χτυπήματα στὸ κεφάλι.

τὶ νὰ μὴν ὑπάρχῃ πάντα γύρω ἀπὸ τὸν πλανήτη μας εὐτὸ τὸ ἀόρατο πλέγμα προστασίας; Ἔτσι κανένα ἐχθρικό ἀστρόπλοιο δὲν θὰ μπορούσε νὰ πλησιάσῃ καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς θὰ ἦταν ἡσυχοὶ καὶ δὲν θὰ ὑπέφεραν κάθε τόσο ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν ἐξωκόσμων πλασμάτων.

Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀστροναυτικῆς ἀναστεναξε.

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖ δυστυχῶς νὰ γίνῃ Μίκυ!, ἀπάντησε. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρῃς πῶς ἡ ἀκτινοβολία τοῦ πλέγματος κρύβει πολλοὺς κιν-

δύλους για τους ανθρώπους. Πέντε ωρών συνεχής παραμονή του πλέγματος γύρω από τον πλανήτη μπορεί να προκαλέσει αφάνταστες καταστροφές. Μια από αυτές θα είναι ή δηλητηρίαση της γήινης ατμόσφαιρας με ραδιενέργεια. Καταλαβαίνεις τότε τι θα συμβεί. Γι' αυτό το πλέγμα δεν μένει ποτέ περισσότερο από τέσσερις ώρες στον αέρα. Κι' αυτό όχι κάθε μέρα.

— Τις ζώνες ασφαλείας!, ακούστηκε η φωνή του Σέρινταν. Σε πέντε λεπτά προσγειωνόμαστε. Στις θέσεις σας!

Από το διαφανές κρύσταλλο του θαλάμου διακυβερνήσεως φαινονταν τώρα οι ούρανοξυστες της Νέας Υόρκης. Κάθισαν στις θέσεις τους και πέρασαν τις ζώνες ασφαλείας γύρω από τη μέση τους. Το αστρόπλοιο με σθενές τις μηχανές του γλύσθηκε απαλά και έφτασε σε ύψος δύο χιλιάδων μέτρων πάνω από το γήπεδο του πυραυλοδρομίου.

— Προσοχή!, βροντοφώνησε ο Σέρινταν.

Τράβηξε ένα μοχλό και το σκάφος πήρε κάθετη θέση πάλι προς το έδαφος. Με τη διαφορά πώς η πλώρη του κύτταζε τώρα τον ούρανό. Ο ντέτεκτιβ πίεσε ένα κουμπί. Ο τρίποδας προσγειώσεως ξεπετάχτηκε από τη πρύμη. Το «Πρωτεύς II» όμως άρχισε να κατεβαίνει

και ύστερα από λίγα λεπτά άκουμπουσε απαλά στο έδαφος.

Δεν είχαν προφτάσει καλά—καλά ν' ανοίξουν την πόρτα έξοδου, και πρόβαλε σκαρφαλώνοντας σε μια σιδερένια σκάλα ο ινσπέκτορ Χόβαρτ.

—Τζό!, κραύγασε με ένθουςιασμό το μπουλντόγκ της Διαπλανητικής Αστυνομίας, επί τέλους! Είχα φοβηθεί πως δεν θα σε ξανάβλεπα ποτέ.

“Απλώσε τις χερούκλες του και αγκάλιασε τον θρυλικό ντέτεκτιβ.

— Καλώς ώρισε Τζό με την παρέα σου!, είπε.

—Εύχαριστώ ινσπέκτορ!, απάντησε συγκινημένος ο Σέρινταν. Μά προς Θεού! “Αλλο ένα τέτοιο αγκάλιασμα και με λυώνεις!

Ο Χόβαρτ χαλάρωσε το σφίξιμο.

— Έχω εδώ το αυτοκίνητό μου, του είπε. Θα πάμε μαζί στο γραφείο μου. Έχουμε πολλά πράγματα να κουβεντιάσουμε.

Ο ντέτεκτιβ έρριξε ένα βλέμμα απελπισίας προς τη Νάνσυ και αναστέναξε θαθεία. Η μελαγχρινή άρραβω νιαστικιά του αναστέναξε επίσης.

— Είσαι απερίγραπτος ινσπέκτορ!, είπε.

Το μπουλντόγκ χαμογέλασε.

— Μην κατσουφιάζεις έτσι Νάνσυ. Μά το Θεό γίνεσαι πολύ άσκημη έτσι!, γάδγι-

σε. Θὰ στὸν στείλω σύντομα.

Πέρασε τὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ Σέριν ταν καὶ τὸν ὠδήγησε πρὸς τὴ σκάλα. Κατέβηκαν. Ὁ ἀρχιφύλακας Ρόμπ ήταν ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Χαιρέτησε φέροντας τὸ χέρι στὸ πηλήκιο.

—Καλῶς ὦρισε Τζό!, εἶπε.

Ὁ ντέτεκτιβ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Ἐμπὸς Ρόμπ!, γρύλισε ὁ Χόβαρτ. Φτάνουν οἱ διαχύσεις. Φεύγουμε.

Ὁ ἀρχιφύλακας μπήκε στὴ θέσι τοῦ σωφὲρ καὶ πάτησε τὸ γκάζι. Στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου μπήκαν ὁ ἐπιθεωρητὴς καὶ ὁ ντέτεκτιβ. Τὸ ἀστυνομικὸ θωρακισμένο ἀμάξι ξεκίνησε σὰν βολίδα καὶ ὤρμησε πρὸς τὴ μεγάλη λεωφόρο.

ΚΑΤΑΣΤΡΩΣΙΣ ΣΧΕΔΙΩΝ

Ο ΧΟΒΑΡΤ ὕστερα ἀπὸ λίγο κατατόπιζε μέσα στὸ γραφεῖο του τὸν Τζόε Σέρινταν καὶ τοῦ ἱστοροῦσε ὅλα τὰ παράξενα περιστατικὰ πού εἶχαν σημειωθῇ στὴ Γῆ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀπουσίας του. Τοῦ μίλησε γιὰ τὴν ἐπιδρομὴ τῶν ἱπταμένων δίσκων, τὸν πληροφοροφόρησε γιὰ τὴν ἀρπαγὴ τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὴν παιδού-

πολι (*), τοῦ περιέγραψε τὰ ἐξώκοσμα πλάσματα πού σκόρπιζαν τὸν πανικὸ καὶ τὸν θάνατο στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ κατέληξε στὰ τελευταῖα γεγονότα. Στὴν ἐμφάνισι δηλαδὴ τοῦ τέρατος πού εἶχε γεμίσει τοὺς δρόμους τοῦ Μανχάταν μὲ πτώματα. Ὁ Τζόε Σέρινταν τὸν ἄκουσε μὲ προσοχὴ καὶ τοῦ ἀνέφερε κατόπιν μὲ κάθε λεπτομέρεια τὶς περιπέτειες τοῦ «Πρωτέα» καὶ τῶν τεσσάρων ἀστροναυτῶν πού ἀποτελοῦσαν τὸ πλήρωμά του στὸν πλοινήτη τοῦ Ἐριχ Γκάρφεν.

—Ἐκεῖ πρέπει νὰ ξαναγυρίσω σύντομα, κατέληξε. Ὑπάρχει μιὰ στρατιά ἀπὸ σκλάβους πού περιμένουν νὰ ἐλευθερωθοῦν. Θὰ ἦταν ἀπάνθρωπο νὰ τοὺς ἀφήσουμε στὰ χεῖρα τῆς συμμορίας τοῦ Γκάρφεν.

— Ὁ Γκάρφεν εἶναι στὴ Νέα Ὑόρκη!, τὸν ἔκοψε ὁ Χόβαρτ.

Ὁ Σέρινταν τὸν κύτταξε ξαφνιασμένος. Ἦταν σὰ νὰ μὴν ἄκουσε καλά.

— Ὁ Γκάρφεν; Εἶσαι βέβαιος ἱστοπέτορ;

— Ναι. Τὸν εἶδα ὁ ἴδιος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχω γελαστῇ.

Τὰ μάτια τοῦ θρυλικοῦ ντέτεκτιβ ἀστράψαν σὰν φρεσκοβαμμένο ἀτσάλι. Ἡ πληροφορία αὐτὴ τοῦ ἄρρεσε ὑπερβολικά. Εἶχε φοβηθῇ πὼς δύσκολα θὰ ξανάβρισκε τὰ

(*) Διάβασε τὸ 12ον τεῦχος τοῦ Ὑπεράνθρωπου μὲ τὸν τίτλο «Ἡ μεγάλη μάχη».

ίχνη του άπαίσιου κακούργου. Μά νά πού ό ίδιος ήρθε και μπερδεύτηκε στα πόδια του. Γιατί φυσικά μέσα στη Νέα Υόρκη ή καταδίωξι του χωρίς νά είναι εύκολη, δέν θα παρουσίαζε τις δυσκολίες πού θα παρουσίαζε άν τόν καταδίωκε σ' έναν μακρινό και άγνωστο πλανήτη.

— Είναι ως τόσο κάπως περίεργο τó πράγμα, είπε ύστερα από μικρή σκέψη. Ή αυτοπροσώπη παρουσία του στη Γή του Γκάρφεν δέν έχει νόημα. Ό Γκάρφεν δέν ξέρει ακόμα ότι ολόκληρη ή πολιτεία του με τις τεράστιες μηχανικές εγκαταστάσεις πού κατεσκευάζαν ακατάπαυστα ισχυρά όπλα και έπιθετικά μηχανήματα για την εισβολή στον πλανήτη μας, έχει τιναχτή στον άέρα και τίποτα δέν άπομένει πιά άπ' αυτόν. Τό πιο σωστό λοιπόν θα ήταν νά ξαναγύριζε στη φωλιά του.

Ό Χόβερτ κούνησε τó κεφάλι.

— Ό Γκάρφεν είχε τó λογο του πού ήρθε στη Νέα Υόρκη Τζό!, είπε. Είμαι βέβαιος πώς ό πλανήτης στον όποιο μέινате τόσες μέρες οίχμάλωτοι και κινδυνεύατε νά χάσετε τη ζωή σας δέν είναι ό μοναδικός στον όποιο πατάει αυτός ό σατανικός έγκληματίας. Τόν ξέρεις καλά τόν Γκάρφεν όπως έπίσης τόν ξέρω κι' εγώ. Σίγουρα έκτός από τόν πλανήτη των Ψαρανθρώπων ό Γκάρφεν έχει και άλλα μυστικά

έργοστάσια παρασκευής δόλων και σέ άλλο άστρο. Στη Γή πρέπει νά διαθέτη έξ άλλου ένα ισχυρό και πυκνό δίκτυο κατασκόπων. Διαφορετικά δέν έξηγηείται πώς έμαθε ότι ό Φρόνκ Σάρτρης έπρόκειτο νά μεταφέρει έγγραφα και σχέδια στον Άρη. Τό ό,τι τά έγγραφα και τά σχέδια έχουν πρωταρχική σημασία για μάς τó ξέρεις. Άλλά και για τόν Γκάρφεν έπίσης είναι πρωταρχικής σημασίας. Κι' είναι αυτός ακριβώς ό λόγος πού άποφάσισε νά δουλέψη αυτοπροσώπως στη Νέα Υόρκη. Και δέν τά κατάφερε άσκημα. Χρησιμοποιώντας αυτόν τόν Βροντόσαυρο πού μετέφερε κρυφά χωρίς έμείς νά τó μυριστούμε από κάποιο άλλο άστρο, δημιούργησε τόν πανικό στην συνοικία του Μονχάταν επιζητώντας την εύκαιρία ν' άρπάξη τόν χαρτοφύλακα του Σάρτρης πράγμα πού πέτυχε. Τό ό,τι τó τέρας είναι μέσα στη δουλειά του Γκάρφεν άποδεικνύεται από δυό πράγματα. Πρώτα—πρώτα από τó ύπερηχητικό μηχανήμα πού είχε στο λαιμό του. Ό Γκάρφεν καθήυθνε από μακριά μ' ένα πομπό ύπερηχητικών ακτίνων όλες τις κινήσεις του τέρατος. Και δεύτερον από τις σφαίρες και τις ακτίνες πού έρριξε ό Γκάρφεν εναντίον έμένας και του Ρόμπ! Αυτό τί δείχνει; Ότι ό κακούργος δέν ήθελε για κανένα λόγο νά πέση

στά χέρια μας τὸ περιλαίμιο τοῦ τέρατος.

Ὁ Σέρινταν κούνησε τὸ κεφάλι. Ἦταν φανερό πῶς ὁ Χόβαρτ εἶχε δίκιο.

— Μπορεῖ νὰ εἶναι κι' ἔτσι, εἶπε. Οἱ ἱπτάμενοι δίσκοι ὅμως, ἡ ἀρπαγὴ τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὴν Παιδούπολι καὶ ἡ ἐπίθεσις τῶν ἐξωκόσμων πλασμάτων νομίζεις ὅτι μπορεῖ νὰ ἔχουν σχέσηι μὲ τὸν Γκάρφεν;

Ὁ Χόβαρτ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Καθόλου ἀπίθανο!, ἀποκρίθηκε. Ἐκεῖνο ὅμως πού μᾶς ἐνδιαφέρει τώρα ὕστερα ἀπὸ τὰ σημερινὰ γεγονότα εἶναι ὁ χαρτοφύλακας τοῦ Σάρτρης. Τὰ ἔγγραφα εἶναι κρυπτογραφημένα. Χωρὶς τὴν ἀποκρυπτογράφησι τῶν ἐγγράφων τὰ σχέδια δὲν μποροῦν νὰ διαβαστοῦν. Εἶμαι βέβαιος λοιπὸν ὅτι ὁ Γκάρφεν δὲν θὰ πρόφτασε ἀκόμη νὰ τὰ ἀποκρυπτογραφήσῃ. Πρέπει νὰ τὸν προλάβουμε Τζό! Εἶναι ἀνάγκη νὰ πάρουμε πίσω τὰ χαρτιά.

— Θὰ καταστρώσουμε ἕνα σχέδιο, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ.

— Εἶμαι σύμφωνος μαζί σου!, ἀπάντησε ὁ Χόβαρτ. Μποροῦμε λοιπὸν ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ὁ Σέρινταν ἔφερε γιὰ μιὰ στιγμή στὸ νοῦ του τὴ Νάνσυ πού κι' ἀπόψε θὰ τὸν περιμένε ἀδικα, ὅπως συνήθως, καὶ ἀναστέναξε.

— Ὁκέϋ ἰνσπέκτορ!, συμφώνησε. Μποροῦμε ν' ἀρχίσουμε ἀμέσως. Ἐκτὸς ὧν σ'

αὐτὸ τὸ μεταξύ ἡ ἀρραδωνιστικιά μου μὲ δάλλει στὸ σημάδι μὲ κανένα αὐτόματο. Καὶ δὲν θάχῃ μὰ τὸ Θεοθέλου ἀδικο. Εἶναι ἡ χιλιοστὴ φορὰ πού τῆς ὑπόσχομαι νὰ τὴν πάω περίπατο καὶ εἶναι ἐπίσης ἡ χιλιοστὴ φορὰ πού τὴν κοροϊδεύω.

Ὁ ἰνσπέκτορ γέλασε. — Μὴ γίνεσαι ὑπερβολικὸς Τζό!, εἶπε. Ἡ Νάνσυ εἶναι κοπέλλα μὲ κατανόησι. Δὲν θὰ σέ σκοτώσῃ.

Ο ΜΙΚΥ ΨΑΡΕΥΕΙ ΛΑΥΡΑΚΙΑ

Ὁ ΜΙΚΥ τὸ ἴδιο βράδυ πού ἔφτασαν στὴ Γῆ, ἀφοῦ συνώδεψε τὴ Νάνσυ ἀπὸ τὸ πυραυλοδρόμιο στὸ σπίτι της, γύρισε στὸ μικρὸ δωμάτιο πού κρατοῦσε. Εἰσάλε τὴν ἀστεροναυτικὴ φόρμα καὶ φόρεσε τὰ καλὰ ρούχα του. Ὑστερα δγῆκε νὰ κάνη μιὰ βόλτα στὴ Νέα Ὑόρκη. Τὰ πολύχρωμα φῶτα, ἡ κίνησι τῶν αὐτοκινήτων, οἱ ἄνθρωποι πού πηγαίνουσεν τὰν βιαστικοὶ στὰ πεζοδρόμια τῶν μεγάλων λεωφόρων ἦταν πράγματα πού τοῦ ἄρεσαν.

— Ὁραῖα καὶ τὰ ταξίδια στοὺς πλανῆτες, σκεφτόταν ἀλλὰ τί τὰ θέλεις! Ἡ Γῆ εἶναι πιὸ ὥραία ἀπὸ ὅλα τὰ ἀστρα τοῦ Σύμπαντος. Ἐπὶ τέλους ἐδῶ βλέπεις καὶ κανένα ἀστερονομικὸ φῆλμ!

•Ο

«ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ»

είναι το μόνο περιοδικό στην Ελλάδα που ψυχαγωγεί και ταυτόχρονα μορφώνει τα παιδιά, προσφέροντάς τους άπειρες γνώσεις από την έπιστήμη του Άπειρου.

Κατά τη συνήθειά του ο Μίκυ χάριζε έξω από τους μεγάλους κινηματογράφους κυττάζοντας τις εικόνες και προσπαθώντας να μαντέψει ποιά από όλες τις προβαλλόμενες ταινίες θα είχε περισσότερο πιστολίδι και ξύλο. Τρελλαινόνταν για κάτι τέτοια φίλμς. Με τα χέρια στις τσέπες του παντελονιού του λοιπόν χάριζε μασώντας μια τσίγκλα και κύτταζε τις εικόνες.

— Έδω θα πάω!, είπε διαλέγοντας ύστερα από πολύ ώρα ένα φίλμ. Φαίνεται πως θα είναι ωραίο.

Ενώ πήγαινε όμως προς το ταμείο να δγάλη εισιτήριο στάθηκε ξαφνιασμένος. Είδε έναν ψηλό ξερακιανό τυπο με πράσινο σακκάκι και ομοιόχρωμη ρεπούμπλικα να κουβεντιάζει με κάποιον. Κάπου τον είχε ξανασυναντήσει ο κοκκινομαύλης πιτσιρίκος, αυτόν τον άνθρωπο με το πράσινο σπορ σακκάκι. Γιού όμως; Ξέχασε το εισιτήριο που επρόκειτο να δγάλη και απομακρύνθηκε από το

ταμείο. Χωρίς να τον βλέπουν δάλθηκε να παρακολουθήσει την κουβέντα που έκαναν αυτοί οι δυο τύποι. Πλησίασε προς το μέρος τους κι' αν τάχα έκανε πώς κύτταζε τις εικόνες δούλευε το αυτί του.

— Τα πράγματα ζορίζουνε, έλεγε εκείνος με το πράσινο σακκάκι. Τ' άφεντικό δέν περίμενε πώς θα μπορέσουνε να καθαρίσουνε τον Μπέμπτη. Κι' όμως ένας έλέφαντας τον ξεκοίλιασε μι' α χαρά. Ή αλήθεια είναι πώς τ' άφεντικό πήρε τα χαρτιά στα χέρια του. Άλλα ο Μπέμπης μάς χρειαζότανε ακόμα. Θα πρέπει τώρα να φέρουμε άλλον έδω κάτω στη Γη. Κι' όπως καταλαβαίνεις ένα τέτοιο θηρίο δέν ταξιδεύει και τόσο φρόνιμα μέσα σ' ένα αστρόπλοιο. Αυτούς τους Μπέμπηδες που έχει γυμνάσει τ' άφεντικό τους φύλαγε για άτου στην επίθεσι που προετοιμάζε. Τ' άφεντικό θα μείνη τρείς μέρες άκόμα έδω.

Μι' άκτίνα τρύπωσε στο μυαλό του παιδιού. Μά και βέβαια! Τώρα θυμόταν πολύ καλά που είχε δη αυτό το μούτρο με το πράσινο σακκάκι. Ήταν μαζί με τον Γκάρφεν στην αίθουσα της Πράσινης Άκτινας! Φεύγοντας, ύστερα από την επίθεσι του Ίζάφ Ναϊλά, ο Γκάρφεν είχε πάρει μαζί του και κάμποσους από τους πιό έμπιστους συμμορίτες του. Άνάμεσα σ' αυτούς ήταν σίγουρα

καὶ τοῦτος ἐδῶ πού μιλοῦσε. Ὁ Μίκυ δὲν μπορούσε ἀπὸ τὴν κρουβέντα νὰ καταλάβῃ καὶ πολλὰ πράγματα. Οὔτε ἦταν δυνατὸ βέβαια νὰ ξέρῃ ὅτι μὲ τὸ ὄνομα Μπέμπης ὁ συμμορίτης ἐννοῦσε τὸ αἰμοβόρο τέρας πού εἶχε ἀναστατώσει τὸ Μανχάταν ἐκεῖνο τὸ πρωῒ. Ὅμως κατάλαβε ἕνα πρᾶγμα καὶ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἦταν σίγουρος. Ὅτι ὁ Γκάρφεν θρικόταν αὐτὴ τῇ στιγμήν στὴ Γῆ. Ἡ πρώτη σκέψις του ἦταν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν μεγάλο του φίλο τὸν Τζόε Σέρινταν. Ἡ πληροφορία αὕτη θὰ εἶχε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν θρυλικὸ ντέτεκτιβ. Τοῦ χρειάζονταν ἕνα τηλέφωνο. Ἀλλὰ τὸ τηλέφωνο δὲν ἔβλεπε ἐκεῖ κοντά. Ἄν ἀπομακρυνόταν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ χάσῃ αὐτοὺς τοὺς δυὸ συμμορίτες. Καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς χάσῃ.

— Θὰ τοὺς πάρω τὸ κατόπι, εἶπε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του τὸ παιδί. Στὸ δρόμο μπορεῖ νὰ θρῶ καμμιὰ εὐκαιρία νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριο Τζόε.

Οἱ δυὸ συμμορίτες πού εἶχαν σταματήσει γιὰ λίγο ἔξω ἀπὸ τὸν κινηματογράφο χώρισαν. Κάτι εἶπαν πού δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἀκούσῃ ὁ Μίκυ καὶ χώρισαν. Τὸ παιδί δὲν δίστασε οὔτε στιγμή. Παρακολούθησε αὐτὸν μὲ τὸ πράσινο σακκάκι. Αὐτὸς ἦταν κυρίως πού ἔπρεπε νὰ τὸν ἐνδιαφέρῃ. Τὸν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ κάμποσο καὶ τὸν

πῆρε τὸ κατόπι. Ἐκεῖνος ἀνύποπτος χωρὶς νὰ διάζεται πέρασε στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο, ἄφησε τὴ μεγάλη λεωφόρο, διέσχισε μιὰ μικρὴ πλατεία καὶ μπήκε σ' ἕνα στενὸ δρόμο. Ἐδῶ ἡ κίνησις δὲν ἦταν μεγάλη καὶ οἱ διαβάτες λιγοστοί. Γι' αὐτὸ τὸ παιδί ἔπρεπε νὰ προσέχη. Ἄν ὁ συμμορίτης μὲ τὸ πράσινο σακκάκι μυριζότανε πῶς τὸν παρακολουθοῦσαν θὰ ἔπαιρνε τὰ μέτρα του καὶ ὅλα θὰ πῆγαιναν χαμένα. Ἀλλὰ ὁ Μίκυ δὲν εἶχε πάρει ὀδίκια τόσα μαθήματα ἀπὸ τὸν Τζόε Σέρινταν.

Κάθε τόσο κοντοστεκόταν καὶ κρουβόταν στὴν σκιά. Προχωροῦσε σύρριζα στοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν καὶ ἀπόφευγε τὸ φῶς. Ξαφνικὰ ὅμως στηλώθηκε ἀσάλευτος καὶ τὰ μάτια του στρογγυλέψανε ἀπὸ ἐκπληξι. Ἕνα μεγάλο φορτηγὸ αὐτοκίνητο πέρασε διασχίζοντας κάθετα τὸ δρόμο ἀνάμεσα στὸ παιδί καὶ στὸν συμμορίτη. Τὸ αὐτοκίνητο πέρασε γρήγορα ἀλλὰ ὅταν ὁ δρόμος ἔμεινε πάλι ἐλεύθερος ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πράσινο σακκάκι εἶχε χαθῇ.

— Αὐτὸ εἶναι μυστήριο!, μουρμούρισε τὸ παιδί.

ΣΥΜΠΛΟΚΗ ΣΤΗΝ ΥΠΟΝΟΜΟ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ μάτια του κύταξαν ἐρευνητικὰ ὅλα τὰ γύρω. Καμμιὰ πόρτα δὲν εἶχε ἀνοίξει γιὰ νὰ ὑποθέσῃ πῶς σὲ κάποιον ἀπὸ τὰ σπιτία τοῦ δρόμου αὐτοῦ εἶ-

χε τρυπώσει ο συμμορίτης. Νά σκορφάλωσε πάλι στο φορτηγό αυτόκινητο που μπήκε για μερικές στιγμές ανάμεσα τους ήταν αδύνατο. Θα τον έβλεπε. Ήταν λοιπόν κάτι παραπάνω από μυστήριο αυτή η εξαφάνισι. Προχώρησε με προφύλαξι γιατί σκέφτηκε πώς ο άνθρωπος του Γκάρφεν ίσως είχε καταλάβει την παρακολούθησι και κρύφτηκε κάπου, στην κώχη ίσως κάποιας πόρτας να του έπιτεθή ξαφνικά όταν θα περνούσε από μπροστά του. Με τεντωμένα όλα τα νεύρα και άγρυπνο βλέμμα το παιδί έκανε μερικά βήματα, έτοιμο να αντιμετωπίσει μια απρόοπτη επίθεσι. Έκανε μερικά βήματα, σταμάτησε και προχώρησε πάλι. Τίποτα δεν υπήρχε εκεί γύρω. Ο συμμορίτης είχε χαθή.

— Σα ν' άνοιξε και να τον κατάπτε η Γη!, μουρμούρισε απογοητευμένος ο Μίκυ.

Απότομα όμως τα μάτια του τρεμόπαιξαν και χαμογέλασε.

— Νομίζω πώς μόνος μου το είπα!, σκέφτηκε. Και βέβαια. Μονάχα η γη θα έπρεπε να τον έχη καταπιή.

Διασχίζοντας το δρόμο είχε περάσει μπροστά από το στόμιο μιάς ύπνομου. Δέ χωρούσε αμφιβολία. Ο άνθρωπος με το πράσινο σακκάκι εκεί είχε τρυπώσει. Το παιδί γύρισε μπρός—πίσω. Στάθηκε πάνω από την υπό-

νομο. Η σιδερένια σχάρα ήταν στη θέσι της. Μπορεί λοιπόν να είχε γελαστή. Έτοιμαζόταν ν' απομακρυνθή όταν νόμισε πως διέκρινε μέσα στην ύπνομο μια ανταύγεια φωτός. Ο Μίκυ άναρρίγησε. Χωρίς να διστάσει γονάτισε. Έρριξε μια ματιά στο δρόμο. Ο δρόμος ήταν έρημος. Τα δάχτυλά του τυλίχτηκαν στα κάγκελα της σχάρας. Την ανασήκωσε και αδιάσταχα πέρασε μέσα. Άφησε τη σχάρα να κλείση πάνω από το κεφάλι του και αρπάχτηκε από τα σιδερένια σκαλοπάτια. Κατέβηκε γοργά. Μια μυρωδιά δούρκου χτύπησε τη μύτη του. Δεξιά κι' αριστερά στην ύπνομο υπήρχαν στενά πεζοδρόμια. Στη μέση ήταν το φαρδύ και βαθύ χαντάκι όπου κυλούσαν τα βρωμόνερα της μεγάλης πολιτείας.

Ο Μίκυ στάθηκε για μερικά δευτερόλεπτα ακίνητος. Δεν είχε γελαστή. Στο βάθος της ύπνομου, προς το δεξί του χέρι, διακόσια και περισσότερα μέτρα μακριά ξεχώρισε το φώς. Κάποιος περπατούσε φωτίζοντας το δρόμο του μ' ένα μικρό ηλεκτρικό φανάρι της τσέπης. Τώρα δεν του έμνε καιμιά αμφιβολία. Ο ίσκιος που κρατούσε το φανάρι ήταν ο άνθρωπος με το πράσινο σακκάκι. Μέσα στο μισοσκόταδο που επικρατούσε εκεί μέσα ξεχώριζε καθαρά τη σιλουέττα του.

— Τώρα τὸν ἔχω στὸ χέρι τὸν φίλο!, μουρμούρισε.

Προχώρησε μὲ προσοχή, πατώντας σὰ γάτα στὸ στενὸ πεζούλι. Χωρὶς νὰ βλέπη πού πατάει κινδύνευε κάθε τόσο νὰ γλιστρήσῃ νὰ τσακιστῇ. Ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἦταν μιὰ δουλειὰ αὐτὴ ἢ παρακολούθησι, κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, ἀρκετὰ δύσκολη. Ἀλλὰ τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο δὲν λογάριαζε τίς δυσκολίες. Ἦταν σίγουρος ὁ Μίκυ πὼς αὐτὸς ὁ συμμοριτὴς θὰ τὸν ὠδηγοῦσε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ στὴν κρυψὸνα τοῦ Γκάρφεν. Ἄν μάθαινε πού κρυβόταν ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἐχθρὸς τῆς Γῆς θὰ εἰδοποιεῖσε τὸν Σέρινταν. Καὶ αὐτὸς ἤξερε κατόπιν τί θὰ ἔκανε.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πράσινο σακκάκι προχωροῦσε πάντα. Κάθε τόσο ὅταν περνοῦσε ἀπὸ τὰ στόμια τῆς ὑπονόμου πού ἐβγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ δρόμου ἔσθηνε τὸ φῶς. Αὐτὸ τὸ ἔκανε γιατί εἶχε φυσικὰ τοὺς λόγους του. Ἄν κάποιος ἀπὸ τοὺς διαβάτες ἔβλεπε τὸ φῶς μέσα στὴν ὑπόνομο θὰ ὑποψιαζότανε καὶ δὲν ἦταν ἀπίθανο νὰ εἰδοποιεῖσε καὶ τὴν ἀστυνομία. Αὐτὰ τὰ στόμια τῆς ὑπονόμου ὅμως ἦταν πού βοηθοῦσαν τὸν Μίκυ. Οἱ ἀνταύγειες τῶν φώτων τοῦ δρόμου πού ἔμπαιναν ἀπὸ τὰ καγκελόφραχτα στόμια τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ βαδίζῃ κάπως πιὸ ἄνετα.

Ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς κακούργους εἶχε ἀνταμώσει τὸν θρυλικὸ ἀστροναύτη ντέτεκτιβ σὲ κάτι φασαρίες πού ἔγιναν στὸν Ἄρη.

— Μὰ πότε θὰ σταθῇ ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος; ἀναισθησία, κάθε τόσο τὸ παιδί. Τὸν παρακολουθῶ σχεδὸν μιὰ ὥρα.

Πραγματικὰ ἡ παρακολούθησι πῆγαινε σὲ μάκρος. Καὶ τώρα ἡ ὑπόνομος ἀφήνοντας τὴν εὐθεία πού ἀκολουθοῦσε μέχρι τούτῃ τῇ στιγμῇ ἔκανε ἀπτότομες καμπύλες καὶ στροφές παίρνοντας σίγουρα τὸ δρόμο πρὸς τὴ θάλασσα. Αὐτὸ ἦταν φανερό καὶ ἀπὸ τὴν κατηφορικὴ κλίσι πού παρουσίαζε τώρα. Ἡ κατηφορικὴ κλίσι ἔκανε πῖο δύσκολη τὴν πορεία τοῦ παιδιοῦ. Ἔπρεπε νὰ προσέχη περισσότερο.

Ἡ ἀπόστασι πού τοὺς χωρίζε δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ ἑκατὸ μέτρα. Καὶ ξαφνικὰ ἐκεῖ κάπου γλύστρησε ὁ Μίκυ. Τὸ πόδι του πάτησε σὲ κάτι γλειώδες καὶ γλύστρησε. Ἐχασε τὴν ἰσορροπία του ταλαντεύτηκε καὶ γιὰ μιὰ στιγμή κατὰλαβε πῶς θὰ κατρακυλοῦσε στὸ χαντάκι μὲ τὰ δρωμόνερα. Ἀρπάχτηκε ὅμως ἀπὸ κάποια προεξοχὴ τοῦ τοίχου καὶ δὲν ἔπεσε. Ὅσο καὶ νᾶγιναν πολὺ σύντομα ὅλα αὐτὰ ἐκεῖνο πού φοδύταν τὸ παιδί ἔγινε. Τὸ γλύστρημα καὶ τὸ παραπάτημά του δημιούργησαν κάποιοι θόρυβοι. Εἶδε τὸν συμμορίτη ξαφνισμένο νὰ στέκη ἀπτότομα καὶ νὰ γυρίζει τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω. Ὁ Μίκυ κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του καὶ κόλλησε μὲ τὴ ράχη στὸν

τοίχο. Τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ πράξι-νι σακκάκι ταξίδεψε πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ. Ἡ ἀρδιά του δρόντησε τρομαχμένα. Ἄν τὸν ἔβλεπε τὰ πράγματα δὲ θὰ ἦταν καθόλου εὐχάριστα.

Τὸ φωτεινὸ τόξο προσπέρασε τὸ παιδί χωρὶς νὰ σταματήσει. Ὁ συμμορίτης στίχθηκε ἀκόμα λίγο, προσπαθώντας ἴσως ν' ἀκούσῃ κάποιο καινούργιο θόρυβο. Δὲν ἄκουσε ὅμως καὶ ἡσύχασε. Ἀρχισε πάλι νὰ βαδίζει.

— Δὲν μὲ εἶδε!, ἀναστέναξε μὲ ἀνακούφισι ὁ Μίκυ.

Τὸν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ λίγο καὶ τὸν πῆρε πάλι τὸ κατόπι. Μπροστὰ ὁ συμμορίτης πίσω ὁ Μίκυ προχώρησαν κάμποση ὥρα ἔτσι. Ὑστερα σὲ μιὰ στροφή ὁ Μίκυ ἔπαψε νὰ βλέπῃ τὸν συμμορίτη. Ἐβλεπε ὅμως τὴν ἀνταύγεια ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ πού κρατοῦσε στὰ χέρια του. Τάχυνε τὸ βῆμα του καὶ ἔφτασε στὴ στροφή. Τὸ φῶς ἔσβησε ξαφνικὰ καὶ τὸ παιδί ἔμεινε ἀσάλευτο. Ψάχνοντας μὲ τὸ βλέμμα μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι προσπαθοῦσε νὰ μαντέψῃ πού βρισκόταν ὁ ἀνθρώπος πού παρακολουθοῦσε. Ἀπτότομα ὅμως ἐνοίωσε καλὸ ἄσκημα. Κάτι βαρὺ ἔπεσε στὸς ὤμους του καὶ ἡ ἀναπνοή του χάθηκε. Δυὸ χοντρά χέρια φούχτιασαν τὸ λαιμό του καὶ ἄρχισαν νὰ πιέζουν τὸ λαρύγγι του. Ταυτῶχρονα ἕνα ἀπαίσιο γέλιο

ἀντήχησε στ' αὐτιά του.

— Νόμιζες πὼς εἶχα στραβομάρα *βυζανιάρικο!*, εἶπε μιὰ βραχνή φωνή. Ἀλλὰ ὁ Τζάκ ἔχει μάτια δεκατέσσερα... Σὲ εἶδα καὶ σὺ νόμιζες πὼς με κοροϊδεύεις ἥρθες κι' ἔπεσες στὸ δόκανο σὰν καρδερίνα! Τὸ ἀφεντικό θὰ χαρῇ πολὺ πού θὰ σὲ ξαναδῇ κοκκινομάλη! Ἀλλὰ καὶ σὺ πιτσιρίκο θὰ βάλης τὰ κλάματα... ἀπὸ τὴ χαρά σου ὅταν τὸν δῇς.

Τὸ αἷμα κυκλοφόρησε ὀρμητικὰ μέσα στὶς φλέβες τοῦ Μίκυ. Τὰ χέρια ποὺ τοῦ σφίγγανε τὸ λαιμὸ ἔμοιαζαν με' δυὸ σιδερένιες τανάλιες. Τὸ ἤξερε πὼς θρискόταν σὲ δύσκολη θέσι. Δὲν ἔπρεπε ὅμως νὰ χάσῃ τὸ παιχνίδι. Τὸ μυαλό του δούλεψε γοργὰ καὶ τὰ μάτια του μέσα στὸ σκοτάδι ἔλαμψαν ἀποφασιστικά. Ὁ κακούργος τοῦ κρατοῦσε τὸ λαιμό. Μὰ τὰ χέρια του ἦταν ἐλεύθερα. Ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ τί μπορούσε νὰ ἑπακολουθήσῃ ἔβαλε σὲ ἐνέργεια τὶς μικρὲς ἀλλὰ θαυματουργὰς γροθιές του. Ὁ μεγάλος του φίλος ὁ Τζόε Σέρνιταν τοῦ εἶχε δείξει πολλὰ φορὲς πόσο ἀποτελεσματικὸ μπορεῖ νὰ ἀποβῇ σὲ περίπτωσι ἀνάγκης ἓνα χτύπημα στὴν κοιλιά. Χωρὶς νὰ βλέπῃ καὶ μαντεύοντας μονάχα τίναξε τὶς γροθιές του με' μιὰν ἀσύλληπτη δύναμι πρὸς τὰ ἑμπρός. Οἱ γροθιές του πέτυχαν τὴν κοιλιά τοῦ κακούργου. Ὁ συμμορίτης γρύλλισε σὰ βῶδι

πού σφαζόταν. Τὰ χέρια ποὺ ἔσφιγγαν τὸ λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ χαλάρωσαν. Ὁ Μίκυ αὐτὸ τὸ ἓνα δευτερόλεπτο χρειάζότανε. Ἔσκυψε καὶ τίναξε τὸ λαστιχένιο κορμί του πρὸς τὰ πίσω. Ξέφυγε. Μιὰ βρώμικη βλαστήμια βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ κακούργου μαζί μ' ἓνα βογγητὸ πόνου. Τὴν ἴδια στιγμή ἄναψε τὸ φῶς. Τὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ποὺ κρατοῦσε ὁ συμμορίτης ἔπεσε στὸ πρόσωπο τοῦ ἡρωϊκοῦ παιδιοῦ. Ὁ Μίκυ ἔκλεισε τὰ μάτια θορυπώμενος. Ἀλλὰ μονάχα γιὰ μιὰ στιγμή. Σχεδὸν ἀμέσως τ' ἀνοίξε γάλι καὶ εἶδε τὸν κακούργο νὰ ὀρμᾷ ἀπάνω του βγάζοντας ἀφροὺς λύσσας. Στὸ ἀριστερὸ κρατοῦσε τὸ φανάρι. Στὴ φούχτα τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ του λαμποκοποῦσε τώρα τὸ ἀτσάλι ἐνὸς πιστολίου. Ἡ κάννη τοῦ πιστολίου ἔδειχνε τὸ σκοτεινὸ τῆς στόμιο στὸ παιδί. Πίσω ἀπὸ τὸ πιστόλι εἶδε τὸ ἄγριο πρόσωπο τοῦ συμμορίτη.

— Ψηλὰ τὰ κουλά σου *βυζανιάρικο!*, μούγγρισε ὁ κακούργος. Ψηλὰ τὰ χέρια καὶ ἀκίνητος! Ἄν σαλέψῃς στὴν ἄναψα!

Τὰ μάτια τοῦ Μίκυ κορφώθηκαν στὸ πιστόλι. Ἐπρεπε νὰ μαντέψῃ τὴν ἀμέσως ἀκριβῶς ἐπόμενη κίνησι τοῦ συμμορίτη. Δὲν μίλησε. Προσποιήθηκε πὼς ὑπακούει κι' ὤρχισε νὰ σηκώνῃ τὰ χέρια. Ὁ ἄνθρωπος με' τὸ πράσινο σακκάκι πλησίασε. Τότε τὸ

ατρόμητο παιδί τινάχτηκε σαν έλατήριο από άπσάλι άπάνω του. Αντήχησε ένας πυροβολισμός μά ή σφαίρα πέρασε πάνω από τόν δεξι ώμο του Μίκυ. Δέν τόν πείραξε. Ή δεύτερη όμως σφαίρα πού έτοιμάστηκε νά βγῇ άπό τό πιστόλι τού κακούργου δέν πρόφτασε. Τό κεφάλι τού παιδιού δρόντησε στό πρόσωπο τού συμμορίτη άγρια. Άκούστηκε ένα μουγγρητό και ή κοροϊδευτική φωνή τού κοκκινομάλλη πιτσιρίκου:

—Αυτό τό λένε κουτού-λιά, φίλε!

Ταυτόχρονα καθώς ό κακούργος ζαλισμένος παραπατούσε πρós τά πίσω φούχτιασε τόν καρπό τού χεριού πού κρατούσε τό πιστόλι και τό πιστόλι μέσα σέ ένα χίλιοστό του δευτερολέπτου δρόσθηκε κουρνιασμένο στη φούχτα τού παιδιού. Τό πιστόλι κινήθηκε γοργά. Άνέθηκε και κατέβηκε δυό φορές πριν ό άνθρωπος με τó πράσινο σακκάκι προφτάση νά αντιδράση. Τό κρανίο του πού δέχτηκε τά δυό χτυπήματα έτριξε σαν κολοκύθα και ό κάτοχος τού κρανίου άρχισε νά τρεκλίζει σά νά άδειασε μονορρούφι δυό μποτίλιες κονιακ. Άφησε τó φανάρι νά κυλήση στα πόδια του και γρύλλισε σά γουρού-νι.

— Τώρα θα σου δείξω πώς δέν μπορεί νά παίξεις μέ μένα!, είπε.

Ό Μίκυ είδε νά αστρά-

φτη ή λεπίδα ενός μαχαιριού στό χέρι του. Ό συμμορίτης με τó μαχαίρι στό χέρι ρίχτηκε άπάνω του. Τό παιδί σάλταρε πλάγια και τó μαχαίρι τρύπησε τόν άέρα. Σχεδόν άμέσως καθώς εκείνος γύρισε άφρίζοντας άπό λύσσα έτοιμος νά μουντάρη και πάλι τó παιδί χρησιμοποίησας ως ρόπαλο τó πιστόλι τού κατάφερε ένα καινούργιο, τó τρίτο, πολύ πιό άγριο άπό τά δυό προηγούμενα, χτυπήματα στό κεφάλι. Ό συμμορίτης σά νά δέχτηκε άστροπελέκι πήρε μιá βόλτα στις φτέρνες του, έχασε τó πεζούλι άπό τά πόδια του κι έπεσε με τά μούτρα στό χαντάκι με τά βρωμόνερα, άναίσθητος.

Ο ΜΙΚΥ ΜΠΑΙΝΕΙ ΣΕ ΦΑΣΑΡΙΣ

Ό ΜΙΚΥ πήρε μιá βαθειά αναπνοή. Μάζεψε τó ηλεκτρικό φανάρι άπό χάμω κι έρριξε τó πιστόλι τού συμμορίτη στην τσέπη του. Τά πράγματα ήρθαν άναποδα. Ξεμπερδεψε βέβαια με τόν συμμορίτη πού φορούσε τó πράσινο σακκάκι αλλά μηδέν τó όφελος. Έκείνο πού τού χρειαζότανε δέν τó έμαθε. Τόν είχε πάρει τó κατόπι για νά μάθη πού είχε τή φωλιά του ό Γκάρφεν αλλά δέν τά κατάφερε. Ό κακούργος τόν μυρίστηκε και τού

έστησε τὴν παγίδα.

— Πότε ὅμως μὲ μυρίστη κε; ἀναρωτήθηκε τὸ παιδί.

Ὁ Μίκυ εἶχε μυαλό. Τώρα ἀπὸ ὅσα μεσολάβησαν αὐτὸ ἦταν πού εἶχε κυρίως σημασία. Τὸ πότε ἀκριβῶς κατὰλαβε ὁ συμμορίτης ὅτι τὸν παρακαλουθοῦσε. Τὸ μυαλὸ τοῦ Μίκυ ζύγισε τὸ ἐνα καὶ τ'. ἄλλο κί' ἐβγαλε τὸ συμπέρασμα.

— "Αν μὲ εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μυρωδιὰ δὲν χρειαζότανε νὰ περιμένῃ μιὰ ὀλόκληρη ὥρα γιὰ νὰ μοῦ ριχτῇ. Εἶχε πολλὲς εὐκαιρίες νὰ τὸ κάνῃ νωρίτερα. Εἶναι σίγουρο λοιπὸν πῶς μὲ εἶδε ὕστερα ἀπὸ τὸ γλύστρημα κί' ἀπὸ τὸν θόρυβο ποὺ ἔκανα ὅταν κινδύνεψα νὰ πέσω στὸ χαντάκι, τότε ποὺ ἔρριξε τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ πρὸς τὸ μέρος μου. Τότε μὲ εἶδε ἀλλὰ προσποιήθηκε τὸν ἀδιάφορο καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο παραμόνεψε. Αὐτὸ λοιπὸν σημαίνει πῶς δὲν μπῆκε τυχαία στὴν ὑπόνομο. Κάποιον πῆγαινε νὰ ἀνταμώσῃ. Ἡ ὑπόνομος βγάζει σίγουρα στὸ μέρος ποὺ πῆγαινε ν' ἀνταμώσῃ αὐτὸν τὸν κάποιον.

Τὸ συμπέρασμα ἦταν σωστό. Τὸ παιδί ἀποφάσισε τώρα νὰ προχωρήσῃ μοναχό του. Θὰ προχωροῦσε πρὸς εὐκολὰ ἀφοῦ τώρα εἶχε μαζί του τὸ φανάρι. Θὰ προχωροῦσε καὶ βλέποντας καὶ κἀνοντας. Ἀρχισε πάλι νὰ βαδίζει πότε ἀνάβοντας καὶ πότε σβήνοντας τὸ φῶς. Ἔστριψε δεξιά, ὕστερα πάλι πῆρε

κατεύθυνσι πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ πάλι πρὸς τὰ δεξιά. Ἡ ὑπόνομος ἡ ἴδια τοῦ ἔδειχνε τὸν δρόμο. Δὲν ὑπῆρχαν διακλαδώσεις. Βάδιζε περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτὰ ὅταν τὸ ἐξασκημένο αὐτί του ἔπιασε κάποιο θόρυβο. Ἔσβησε τὸ φῶς κί' ἔμεινε ἀκίνητος. Βρισκόταν ἀκριβῶς στὴν ἀρχὴ μιᾶς στροφῆς. Ἀκουσε βήματα. Τὰ βήματα πλησίαζαν πρὸς τὸ μέρος του. Μαζὶ μὲ τὰ βήματα ἄκουσε ὁμιλίες. Ἦταν δυὸ ἄνδρες αὐτοὶ ποὺ μιλοῦσαν. Κράτησε τὴν ἀναπνοή του καὶ φούχτισε τὸ πιστόλι ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του. Δυὸ ἄντρες φάνηκαν. Εὐτυχῶς βάδιζαν ἀπὸ τὴν ἀπέναντι ὁχμὴ τοῦ χαντακιοῦ. Ἔτσι ὑπῆρχε ἐλπίδα νὰ μὴ τὸν δοῦν.

— Αὐτὴ τὴν τρέλλα τοῦ ἀφεντικοῦ δὲν μπορῶ νὰ τὴν καταλάβω πάλι!, γκρινίαζε ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄνδρες. Γιὰ ποιοὺ λόγους θέλει νὰ πηγαινοερχόμαστε ἀπὸ τὴν ὑπόνομο; Ἄν μείνῃ περισσότερο ἀπὸ μιὰ βδομάδα ἐδῶ θὰ γίνουμε σίγουρα σὰν τοὺς τυφλοπόντικες.

— Ὁ Γκάρφεν ξέρεي τί κάνει, ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος. Ἡ γειτονιά ξέρεي πῶς τὸ σπίτι εἶναι ἀκατοίκητο. Ἄμα ἀρχίσῃ νὰ βλέπῃ ἀνθρώπους νὰ μπαينوβαίνουν θὰ τῆς μποῦν ψύλλοι στ' αὐτιά καὶ μπορεῖ ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα τὸ πράγμα νὰ φτάσῃ στ' αὐτιά αὐτοῦ τοῦ μοντρούσκου τοῦ Χόβαρτ. Καὶ

ὅπως καταλαβαίνεις ὕστερα ἀπὸ τὸν χαρτοφύλακα μὲ τὰ σχέδια πού ἀρπαξε ὁ ἀρχηγός, ἀλόκληρη ἡ Διαπλανητική Ἀστυνομία εἶναι στὸ πόδι. Καὶ μαζί μ' αὐτὴν ὁ ἄστροναύτης ντέτεκτιβ ὁ Σέρρινταν. Ἐχεις ἀκούσει γι' αὐτόν; Ρῶτα ἐμένα πού τὸν ἀντάμωσα κάποτε σὲ κάποι φασαρίες στὸν Ἄρη.

Προσπέρασαν χωρὶς νὰ τὸν δοῦν. Σιγὰ—σιγὰ τὰ βήματά τους καὶ οἱ κουβέντες τους ἔπαψαν ν' ἀκούγονται. Ἀπὸ τὴν κουβέντα τους ὅμως ὁ Μίκυ πληροφορήθηκε πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα. Πρῶτα ὅτι ὁ Γκάρφεν ἔμενε σ' ἓνα ἀκατοίκητο σπίτι. Δεύτερον ὅτι τὸ σπίτι αὐτὸ συγκοινωνοῦσε μὲ τὴν ὑπόνομο. Τρίτον ὅτι ὁ ἀρχικακοῦργος εἶχε ἀσπάξει κάποιον χαρτοφύλακα μὲ πολὺ τιμα σχέδια πού εἶχαν ἀναστατώσει τὴν Διαπλανητική Ἀστυνομία.

— Τὰ πράγματα πάνε καλὰ!, μουρμούρισε. Ἐδῶ κάπου εἶναι ἡ φωλιά τοῦ Γκάρφεν.

Μὲ περισσότερες προφυλάξεις τώρα καὶ μ' ὅλες τὶς αἰσθησεις του σὲ συναγεμῶ ἀρχισε νὰ προχωρῇ πάλι, χρησιμοποιώντας ὅσο τὸ δυνατό λιγώτερο τὸ φανάρι του. Ξαφνικά σὲ μιὰ στροφή τοῦ δρόμου σταμάτησε. Δέκα μέτρα μπροστά του ἦταν μιὰ σκάλα. Μιὰ σιδερένια σκάλα πρόχειρα στημένη ἐκεῖ πού ἔφτανε τὸ ταβάνι τῆς ὑπονόμου. Ἐμεινε γιὰ

μερικὰ λεπτὰ ἀκίνητος. Ἄναψε κι' ἔσβησε τὸ φανάρι του. Ὅταν δεβαιώθηκε πῶς ὅλα ἦταν ἡσυχά προχώρησε πρὸς τὴ σκάλα. Πάτησε τὸ πρῶτο σκαλοπάτι καὶ τὸ βλέμμα του ἔβγαξε προσεχτικὰ τὸ θόλο τῆς ὑπονόμου ἐκεῖ ἀκριβῶς πού σταματοῦσε ἡ σκάλα. Εἶχε τὴν ἐντύπωση πῶς κάποια ἀδύνατη ἀκτῖνα φωτὸς ἔβγαине ἀπὸ ἐκεῖ. Ἀνέβηκε γοργὰ καὶ τὰ ὑπόλοιπα σκαλιά καὶ στέρωσε τ' αὐτὶ του στὸ θόλο. Δὲν ἄκουσε τίποτα. Χωρὶς νὰ διστάσῃ ἔσπρωξε πρὸς τ' ἀπάνω τὸ κομμάτι τοῦ ταβανίου τῆς ὑπονόμου. Μόλις κατάφερε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κραυγὴ χαράς. Τὸ ταβάνι ὑπεχώρησε. Πέρασε μέσα στὸ ἀνοιγμα πού σχηματίστηκε καὶ ἄφησε ἑλαφρὰ τὴν καταπακτὴ νὰ γυρίσῃ πάλι στὴ θέσι της. Κύτταξε γύρω του. Βρισκόταν σ' ἓνα ὑπόγειο. Ἐνα μικρὸ ἠλεκτρικὸ λαμπριόνι ἔριχνε τὸ ἄρρω σιδερένιο φῶς του μέσα στὸ ὑπόγειο αὐτό. Μιὰ πέτσινη σκάλα ὑπῆρχε στὸ βάθος.

Προχώρησε πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τὴν ἀνέβηκε. Μιὰ παλιὰ ξύλινη πόρτα πού βρέθηκε μπροστά του ἀνοίξε μὲ μιὰ μικρὴ προσπάθεια. Βγῆκε σ' ἓνα στενὸ μακρὸ διάδρομο πού φωτιζέταν ἐπίσης ἀμυδρά. Ὅλα ἐκεῖ μέσα ἔδειχναν παλιὰ καὶ ἐγκαταλειμμένα.

Ἀπότομα ἀνασκήρτησε. Κάποια πόρτα ἀνοίξε κι' ἔ-

κλείσει. "Ακουσε διμυλίες. Στάθηκε ακίνητος. "Υστερα πά-λι προχώρησε. Τώρα οί διμυλίες άκούγονταν πιό καθα-ρά. "Από μιιά μισάνοιχτη πόρτα έβγαίνει μιιά λουριίδα φω-τός. Το Έλληνόπουλο χω-ρίς νά λογαριάσει τόν κίνδυ-νο πλησίασε πρὸς τήν πόρ-τα. "Από τήν μισάνοιχτη πόρ-τα έβριξε μιιά ματιά στο έ-σωτερικό του δωματίου. "Ε-νωϊωσε τήν καρδιά του έτοι-μη νά σπάσει. Δυὸ άντρες ή-ταν εκεί, όρθιοι με παλτό καί καπέλλο έτοιμοι νά φύ-γουν. "Ο ένας από τούς δυὸ ήταν ό Γκάρφεν! "Ο Γκάρ-φεν κρατούσε στά χείρια του ένα δερμάτινο χαρτοφύλακα.

Τραβήχτηκε πρὸς τὰ πίσω- αὐτὸς τούς εἶδε νά προω-γούν πρὸς τήν πόρτα. Γλύ-στησε σά φάντασμα στο βάθος τοῦ διαδρόμου καί τρύ-πωσε σέ μιιά σκοτεινή κάμα-ρη. "Η καρδιά του χτυπούσε βιαστικά.

Τὸ χαρτοφύλακα δὲν θά τὸν πάροη μαζί σου άρ-νηγέ; ρώτησε εκείνος πού βρισκόταν μαζί με τὸν Γκάρ-φεν.

Εἶπαι κοιντὸς Τζόνυ! Δὲν ὑπάοηει πιὸ άσφωλέστε ρη κρυμώνα ἀπὸ αὐτὸ ἐδῶ τὸ σπῆτι. Θά τὸν αφήτουμε ἐδῶ. "Αλλωστε δὲν θ' άονή-σουμε νά νυόίσουμε!., άπάν-τησε ό Γκάρφεν.

Μήνουμε στο διάδρομο κι' έκλεισαν τὴν πόρτα τοῦ δω-ματίου χωρὶς νά τὴν κλει-δώσουν. Προνώρησαν πρὸς τὸ μέρος πού βρισκόταν ἡ

σκάλα πού έβγαζε στήν ὑπό- νομο. "Υστερα ἀπὸ λίγο ό Μίκυ έπαψε νά τούς βλέπη καί νά άκούη τὰ βήματά τους. Κατάλαβε πὸς βρί-σκονταν τώρα μακριά. Ξε- τρύπωσε ἀπὸ τὴν κρυμώνα του καί με μάτια πού λάμ-πανε έτρεξε στο δωματίο ό- πουν λίγες στιγμές προτήτε-ρα βοίσκονταν ό Γκάρφεν κι' ό άλλος εκείνος πού ό άρχι-κακούργος εἶχε άνομάσει Τζόνυ. Τὸ παιδί άναψε τὸ φα- κάρι του. Τὸ πρόσωπό του άστραψε σάν εἶδε τὸν χαρ-τοφύλακα. Για τούτον τὸν χαρτοφύλακα καί γι' αὐτὰ τὰ σχέδια πού ὑπῆρχαν μέ-σα εἶχε άναστατωθῇ ὁλόκλη-ρη ἡ Διαπλανητική "Αστυ- νομία.

"Ασπαξε τὸν χαρτοφύλακα καί γλύστησε σά φάντασμα στο διάδρομο. Αὐτὸς δὲν εἶ-χε άνάγκη νά πάη ἀπὸ τὴν ὑπόνομο. Δὲν άργησε νά βοή τὴν έξοδο τοῦ σπιτιοῦ. "Ανοίξε τὴν πόρτα καί κρα- τώντας σφιχτὰ τὴν πολυτίμη- τή τάντα στὴ μασχάλη του δγῆκε στο δρόμο. Δὲν εἶχε προχωρήσει ὅμως περισσό- τερο ἀπὸ δέκα βήματα ὅταν εἶνε κάτι πού δὲν τὸ περιό- μενε. Κάποιος τὸν άσπαξε άνοιχτά ἀπὸ τὸ χέρι ἐνῶ κάτι βαοῦ βρόντησε στο κεφάλι λίστηκε κι' έπεσε με τὰ μοῦ- του. Πρὶν προσφάση καλά— καλά νά καταλάβῃ δέχτηκε ένα καινούργιο χτύπημα πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τὸ πρῶτο. "Ολα τὰ πράγματα πῆσαν μιιά φο- βερὴ βόλτα γύρω του. "Ακου

σε κάποιο άπαίσιο γέλιο πάνω από το κεφάλι του.

“Είπωσε να τον άνασθηκώ νουν. Κι’ ύστερα έχασε έν-

τελώς τις αισθήσεις του. “Ε-
να θαύμα μονάχα τώρα μπο-
ρούσε να σώση το ήρωϊκό
Έλληνόπουλο...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφέας: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

‘Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις

Υ Π Ε Ρ Α Ν Θ Ρ Ω Π Ο Σ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΗΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεΐα: ‘Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 14 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. ‘Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οί-
κοοικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Πρεΐστά-
μενος Τυπογραφείου: ‘Αναστ. Χατζηδασυλίου, Σαπφούς 2. ΔΕ-
ΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22 ‘Αθήναι

Στό επόμενο τεύχος του «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ», τό 15,
πού κυκλοφορεί την επόμενη Τετάρτη με τον τίτλο

ΤΟ ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

ό μικρός Μίκυ. έχει την τιμητική του! Δίπλα στον θρυλικό
ντέκτεκτιβ των ουρανών Τζοε Σέρνταν και την άρραβω-
νιστικιά του Νάινου, στέκει με τό μικρό του άνάστημα
άντιμέτωπος των κινδύνων και ή ελληνική ψυχή του μεγα-
λουργεί, ενώ οι θαυματουργές γροθιές του κατατροπώνουν
τούς έχθρους της Γης.

Τό επόμενο τεύχος δέν πρέπει να τό χάση κανείς, γιατί
είναι ένα άληθινό άριστούργημα.

ΓΙΑ ΠΕΣΜΟΝ ΠΑΛΙ
ΠΟΣΟ ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΒΑΤΟΥ-
ΣΙ!

Η ΠΤΡΟΠΗ ΜΟΝ ΕΙΝΑΙ
ΜΕΓΑΛΗ! ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ,
ΛΕΥΚΕ ΔΑΙΜΟΝΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ-ΑΓΡΙΜΙ ΔΕ ΣΚΟΤΩ-
ΝΕΙ ΤΟΝ ΑΝΤΙΠΑΛΟ ΤΟΝ
ΑΛΛΑ Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ....

ΣΕ ΕΞΟΡΙΖΩ
ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΑΠΟ ΤΗΣ
ΦΥΛΗΣ ΤΩΝ
ΒΑΤΟΥΣΙ!

ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΤΟΝ ΕΞΟΡΙ-
ΣΗΣ, ΒΑΣΙΛΙΑ! ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΠΤΡΟΠΗ ΟΤΑΝ ΝΙΚΙΕΤΑΙ
ΚΑΝΕΙΣ ΠΟΛΕΜΩΝΤΑΣ ΜΕ
ΘΑΡΡΟΣ! ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟΣ
ΜΟΥ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ!
ΠΑΡΕ ΤΟΝ ΚΗΤΟ
ΚΑΙ ΦΥΓΕ!

ΕΝΑΣ ΝΕΡΟΒΟΥΒΑΛΟΣ!
Ο ΤΖΑΦΤΑ ΕΙΝΑΙ
ΛΟΠΛΟΣ! ΘΑ ΤΟΝ
ΚΑΤΑΣΠΑΡΑΣΗ!